

sygn. akt II K 1162/20

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 3 lutego 2021 roku

Sąd Rejonowy w Nowym Sączu II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: asesor sądowy Dominik Mąka

Protokolant: Karolina Rzeszowska – Świąt

przy udziale Prokurator Lidii Walencow

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 28 stycznia 2021 roku

sprawy D. J. (1)

syna L. i A. z domu K.

urodzonego (...) w N.

oskarżonego o to, że

1. w dniu 23 grudnia 2019 roku w miejscowości N., wbrew przepisom ustawy, posiadał środki odurzające w postaci suszu roślinnego ziela konopi innych niż włókniste o wadze 0,55 grama netto, przy czym przyjęto, że czyn stanowi wypadek mniejszej wagi,

tj. o przestępstwo z art. 62 ust. 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii

2. w dniu 28 grudnia 2019 roku w N., poprzez uderzenie pięścią w twarz J. F., spowodował u niego obrażenia ciała w postaci złamania wieloodłamowego kości nosa z przemieszczeniem, złamania przyśrodkowej ściany oczodołu lewego, skutkujące naruszeniem czynności narządów ciała pokrzywdzonego na okres przekraczający siedem dni, przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności za podobne przestępstwo umyślne,

tj. o przestępstwo z art. 157 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

3. w dniu 11 kwietnia 2020 roku w N. przy ul. (...) z terenu kościoła (...) działając wspólnie i w porozumieniu z ustaloną osobą, wobec którego materiały postępowania zostały wyłączone do odrębnego prowadzenia, dokonał kradzieży z włamaniem do drewnianej szkatułki na ofiarę pieniężną w ten sposób, że zmierzając bezpośrednio do zaboru w celu przywłaszczenia pieniędzy znajdujących się w szkatułce wyniósł w/w przedmiot z kościoła, a następnie poprzez wyłamanie jej zawiasów pokrywy zabezpieczającej. Dokonał kradzieży pieniędzy z jej środka w kwocie 400 zł czym działał na szkodę (...) w N., przy czym czynu dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia za podobne przestępstwo umyślne.

tj. o przestępstwo z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. z 64 § 1 k.k.

4. w dniu 4 czerwca 2020 r. w N. dokonał rozboju na osobie J. F. w ten sposób, że używając przemocy w postaci zadawania wielokrotnie uderzeń rękami w twarz, głowę, klatkę piersiową i brzuch spowodował u niego liczne powierzchowne urazy ciała, stłuczenie klatki piersiowej, podejrzenie złamania nosa, które to obrażenia naruszyły czynność narządów jego ciała na okres nieprzekraczający siedmiu dni, doprowadzając do przewrócenia się pokrzywdzonego na łóżko a następnie zabrał mu w celu przywłaszczenia portfel wraz z pieniędzmi w kwocie 115 zł

oraz dwa telefony marki N. powodując szkodę o łącznej wartości 525 zł, przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności za podobne przestępstwo umyślne.

tj. o przestępstwo z art. 280 § 1 kk i art. 157 § 2 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 64 § 1 k.k.

I. uznaje oskarżonego D. J. (1) za winnego czynu opisanego w punkcie I aktu oskarżenia stanowiącego występki z art. 62 ust 1 w zw. ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii i za ten czyn na podstawie art. 62 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii wymierza oskarżonemu D. J. (1) 40 (czterdzieści) stawek dziennych grzywny, określając wysokość jednej stawki dziennej grzywny na kwotę 10 (dziesięciu) złotych;

II. na podstawie art. 70 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii orzeka przepadek na rzecz Skarbu Państwa dowodu rzeczowego w postaci marihuany o wadze 0,45 gram, opisanego szczegółowo w wykazie dowodów rzeczowych nr I /389/20/N – zarządzając jego zniszczenie;

III. uznaje oskarżonego D. J. (1) za winnego tego, że 28 grudnia 2019 roku w N. działając w zamiarze bezpośrednim poprzez uderzenie pięścią w twarz J. F., spowodował u niego obrażenia ciała w postaci złamania wielodłłowego kości nosa z przemieszczeniem, złamania przyśrodkowej ściany oczodołu lewego, skutkujące naruszeniem czynności narządów ciała pokrzywdzonego na okres przekraczający siedem dni, przy czym czynu tego D. J. (1) dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu w okresie od 27 sierpnia 2015 roku do 8 listopada 2016 roku kary łącznej 2 lat pozbawienia wolności roku wymierzonej wyrokiem Sądu Rejonowego w (...) z dnia 18 czerwca 2015 roku, sygn. akt (...) w skład, której weszła kara jednostkowa 2 lat pozbawienia wolności wymierzona za umyślne przestępstwo podobne, a także po odbyciu kary 6 miesięcy pozbawienia wolności wymierzonej za umyślne przestępstwo podobne wymierzonej wyrokiem Sądu Rejonowego w (...) z dnia 1 lutego 2019 roku, sygn. akt (...) za umyślne przestępstwo podobne, którą oskarżony wykonał w całości w dniu 29 września 2019 roku tj. występkę z art. 157 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za ten czyn na podstawie art. 157 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. wymierza oskarżonemu D. J. (1) karę roku pozbawienia wolności;

IV. na podstawie art. 41a § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. w związku z przypisaniem oskarżonemu czynu z punktu III wyroku orzeka wobec oskarżonego D. J. (1) środek karny w postaci zakazu kontaktowania się z pokrzywdzonym J. F. oraz zbliżania się do niego na odległość mniejszą niż 30 (trzydziestu) metrów na okres 3 (trzech) lat;

V. na podstawie art. 46 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. w związku z przypisaniem oskarżonemu czynu z punktu III wyroku orzeka wobec oskarżonego D. J. (1) środek kompensacyjny w postaci zadośćuczynienia pokrzywdzonemu za doznana krzywdę poprzez zapłatę na rzecz J. F. kwoty 1500 (tysiąca pięciuset) złotych;

VI. na podstawie art. 93 b § 1 k.k. w zw. z art. 93 c pkt 4 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. w związku z przypisaniem oskarżonemu D. J. (1) występkę z punktu III wyroku orzeka wobec oskarżonego środki zabezpieczające w postaci terapii i terapii uzależnień;

VII. uznaje oskarżonego D. J. (1) za winnego tego, że 11 kwietnia 2020 roku w N. z terenu kościoła (...) działając wspólnie i w porozumieniu z inną ustaloną osobą dokonał kradzieży z włamaniem do drewnianej szkatułki na ofiarę pieniężną w ten sposób, że zmierzając bezpośrednio do zaboru, w celu przywłaszczenia pieniędzy znajdujących się w szkatułce wyniósł w/w przedmiot z kościoła, a następnie poprzez wyłamanie zawiasów pokrywy zabezpieczającej dokonał kradzieży pieniędzy ze środka w kwocie 400 złotych, czym działał na szkodę (...) w N. przy czym czynu tego D. J. (1) dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu w okresie od 27 sierpnia 2015 roku do 8 listopada 2016 roku kary łącznej 2 lat pozbawienia wolności wymierzonej wyrokiem Sądu Rejonowego w (...) z dnia 18 czerwca 2015 roku, sygn. akt (...) w skład, której weszła kara jednostkowa 2 lat pozbawienia wolności wymierzona za umyślne przestępstwo podobne, a także po odbyciu kary 6 miesięcy pozbawienia wolności wymierzonej za umyślne przestępstwo podobne wymierzonej wyrokiem Sądu Rejonowego w (...) z dnia 1 lutego 2019 roku, sygn. akt (...) za umyślne przestępstwo podobne, którą oskarżony wykonał w całości w dniu 29 września 2019 roku tj. występkę z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za

ten czyn na podstawie art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. wymierza oskarżonemu D. J. (1) karę roku pozbawienia wolności;

VIII. na podstawie art. 46 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. w związku z przypisaniem oskarżonemu występku z punktu VII wyroku orzeka wobec oskarżonego D. J. (1) środek kompensacyjny w postaci obowiązku naprawienia szkody poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonej (...) w N. kwoty 379,81 (trzystu siedemdziesięciu dziewięciu 81/100) złotych;

IX. uznaje oskarżonego D. J. (1) za winnego tego, że 4 czerwca 2020 roku w N. dokonał rozboju na osobie J. F. w ten sposób, że dopuścił się on zaboru w celu przywłaszczenia portfela wraz z pieniędzmi o łącznej wartości 125 złotych, dwóch telefonów marki N. o wartości 200 złotych każdy, stanowiących własność J. F., używając w tym celu przemocy wobec J. F. w postaci wielokrotnych uderzeń rękami w twarz, głowę, klatkę piersiową i brzuchu, a także grożąc pokrzywdzonemu pozbawieniem życia, w wyniku którego oddziaływania pokrzywdzony doznał licznych powierzchownych urazów ciała, stłuczenia klatki piersiowej oraz podejrzenia złamania nosa, które to obrażenia naruszyły czynności narządów jego ciała na okres nie przekraczający 7 dni, przy czym czynu tego D. J. (1) dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu w okresie od 27 sierpnia 2015 roku do 8 listopada 2016 roku kary łącznej 2 lat pozbawienia wolności wymierzonej wyrokiem Sądu Rejonowego w (...) z dnia 18 czerwca 2015 roku, sygn. akt (...) w skład, której weszła kara jednostkowa 2 lat pozbawienia wolności wymierzona za umyślne przestępstwo podobne, a także po odbyciu kary 6 miesięcy pozbawienia wolności wymierzonej za umyślne przestępstwo podobne wymierzoną wyrokiem Sądu Rejonowego w (...) z dnia 1 lutego 2019 roku, sygn. akt (...) za umyślne przestępstwo podobne, którą oskarżony wykonał w całości w dniu 29 września 2019 roku tj. występku z art. 280 § 1 k.k. i art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za ten czyn na podstawie art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. wymierza oskarżonemu D. J. (1) karę 3 (trzech) lat pozbawienia wolności;

X. na podstawie art. 41 a § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. w związku z przypisaniem oskarżonemu występku z punktu IX wyroku orzeka wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu kontaktowania się z pokrzywdzonym J. F. oraz zbliżania się do niego na odległość mniejszą niż 30 (trzydziestu) metrów na okres 3 (trzech) lat;

XI. na podstawie art. 46 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. w związku z przypisaniem oskarżonemu występku z punktu IX wyroku orzeka wobec oskarżonego D. J. (1) środek kompensacyjny w postaci obowiązku naprawienia szkody pokrzywdzonemu J. F. poprzez zapłatę na jego rzecz kwoty 325 (trzystu dwudziestu pięciu) złotych;

XII. na podstawie art. 46 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. w związku z przypisaniem oskarżonemu występku z punktu IX wyroku orzeka wobec oskarżonego D. J. (1) środek kompensacyjny w postaci zadośćuczynienia za doznaną krzywdę poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego J. F. kwoty 1000 (tysiąca) złotych;

XIII. na podstawie art. 85 § 1 k.k. w zw. z art. 86 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym przed 24 czerwca 2020 roku w związku z art. 4 § 1 k.k. łączy jednostkowe kary pozbawienia wolności wymierzone w punktach III, VII i IX wyroku i wymierza oskarżonemu D. J. (1) karę łączną 3 (trzech) lat i 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności;

XIV. na podstawie art. 62 k.k. orzeka terapeutyczny system wykonywania kary łącznej pozbawienia wolności wymierzonej oskarżonemu D. J. (1) w punkcie XIII wyroku;

XV. na podstawie art. 63 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. na poczet kary łącznej pozbawienia wolności wymierzonej oskarżonemu D. J. (1) w punkcie XIII wyroku zalicza okres tymczasowego aresztowania oskarżonego od 4 czerwca 2020 roku, godzina 19:00 do 3 lutego 2021 roku;

XVI. na podstawie art. 90 § 2 k.k. w zw. z art. art. 85 § 1 k.k. w zw. z art. 86 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym przed 24 czerwca 2020 roku w związku z art. 4 § 1 k.k. łączy środki karne w postaci zakazu kontaktowania się z pokrzywdzonym J. F. oraz zbliżania się do niego na odległość mniejszą niż 30 (trzydziestu) metrów wymierzone w punktach IV i X wyroku i wymierza oskarżonemu D. łącznie środek karny w postaci zakazu kontaktowania się z pokrzywdzonym J. F. oraz zbliżania się do niego na odległość mniejszą niż 30 (trzydziestu) metrów na okres 5 (pięciu) lat;

XVII. na podstawie art. 29 ust 2 ustawy prawo o adwokaturze przyznaje od Skarbu Państwa na rzecz adwokat P. Z. kwotę 885,65 (ośmiolet osiemdziesięciu pięciu 65/100) złotych, w tym podatek VAT tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu D. J. (1) z urzędu;

XVIII. na podstawie art. 627 k.p.k. zasądza od oskarżonego D. J. (1) na rzecz Skarbu Państwa kwotę 400 (czterystu) złotych tytułem opłaty, zaś na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwalnia oskarżonego z obowiązku ponoszenia kosztów sądowych w pozostałej części.

UZASADNIENIE

Formularz UK 1	Sygnatura akt	II K 1162/20	
Jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku dotyczy tylko niektórych czynów lub niektórych oskarżonych, sąd może ograniczyć uzasadnienie do części wyroku objętych wnioskiem. Jeżeli wyrok został wydany w trybie art. 343, art. 343a lub art. 387 k.p.k. albo jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku obejmuje jedynie rozstrzygnięcie o karze i o innych konsekwencjach prawnym czynu, sąd może ograniczyć uzasadnienie do informacji zawartych w częściach 3–8 formularza.			
USTALENIE FAKTÓW			
Fakty uznane za udowodnione			
Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)	
1.1.1.	D. J. (1)	D. J. (1) w dniu 23 grudnia 2019 roku w miejscowości	

		N., wbrew przepisom ustawy, posiadał środki odurzające w postaci suszu roślinnego ziela konopi innych niż włókniste o wadze 0,55 grama netto, przy czym przyjęto, że czyn stanowi wypadek mniejszej wagi	
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za udowodnione	Dowód	Numer karty	
W nocy z 23 grudnia 2019 na 24 grudnia 2019 roku służbę w patrolu zmotoryzowanym pełnili funkcjonariusze policji P. H. i D. R.. Około godziny 22:25 uwagę funkcjonariuszy zwrócił podejrzenie zachowujący się mężczyzna, który na widok funkcjonariuszy położył na ziemi srebrne zawiniątko i zaczął się nerwowo oglądać. Mężczyzną tym okazał się być D. J. (1).	wyjaśnienia oskarżonego k.247, k.464 notatka urzędowa k. 228		
W związku z powyższym funkcjonariusze podjęli interwencje wobec oskarżonego. W trakcie tej interwencji D. J. (1) przyznał, iż przedmiotowe zawiniątko stanowiło jego własność. D. J. (1) dobrowolnie wydał policjantom srebrne zawiniątko z zawartością suszu roślinnego koloru brunatno zielonego o wadze 0,55 gramów. Oskarżony po tej czynności został zatrzymany i przewieziony	wyjaśnienia oskarżonego k.247, k.464 notatka urzędowa k. 228 protokół przeszukania oskarżonego k. 230 -232		

do Komendy Miejskiej Policji w N..			
Następnie oględzinom poddano substancje znalezione przy oskarżonym. Jak się okazało srebrne zawiniątko stanowił susz roślinny konopi innych niż włókniste o wadze 0,55 gramów.	protokół oględzin substancji ujawnionej przy oskarżonym k.235-236		
Oskarżony był posiadaczem samoistnym przedmiotowej substancji. Owa marihuana była przeznaczona do osobistego użytku oskarżonego, który chciał ją później wypalić. Oskarżony zdawał sobie sprawę z charakteru posiadanej przez siebie substancji i tego, że jej posiadanie jest zabronione.	wyjaśnienia oskarżonego k.247, k.464		
Oskarżony D. J. (1) jest używającą uprzednio substancji odurzających w ryzykowny sposób. D. J. (1) był już uprzednio dwukrotnie karany za przestępstwo posiadania środków odurzających, za które to występki wymierzono mu grzywnę i karę 8 miesięcy ograniczenia wolności.	karta karna oskarżonego k. 44- 45 odpisy prawomocnych wyroków oskarżonego wraz zdanymi o wykonaniu kar k. 105 -109 opinia sądowo – psychiatryczna k.371-387 opinia biegłego psychologa k. 388-394		
1.1.2.	D. J. (1)	D. J. (1) 28 grudnia 2019 roku w N. działając w zamiarze bezpośrednim poprzez uderzenie pięścią w twarz J. F., spowodował u niego obrażenia ciała	

		<p>w postaci złamania wielodłamowego kości nosa z przemieszczeniem, złamania przyśrodkowej ściany oczodołu lewego, skutkujące naruszeniem czynności narządów ciała pokrzywdzonego na okres przekraczający siedem dni, przy czym czynu tego D. J. (1) dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu w okresie od 27 sierpnia 2015 roku do 8 listopada 2016 roku kary łącznej 2 lat pozbawienia wolności roku wymierzonej wyrokiem Sądu Rejonowego w (...) z dnia 18 czerwca 2015 roku, sygn. akt (...) w skład, której weszła kara jednostkowa 2 lat pozbawienia wolności wymierzona za umyślne przestępstwo podobne, a także po odbyciu kary 6 miesięcy pozbawienia wolności wymierzonej za umyślne przestępstwo podobne wymierzonej wyrokiem Sądu Rejonowego w (...) z dnia 1 lutego 2019 roku, sygn. akt (...) za umyślne przestępstwo podobne, którą oskarżony wykonał w całości w dniu 29 września 2019 roku</p>	
<p>Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za udowodnione</p>	<p>Dowód</p>	<p>Numer karty</p>	
<p>D. J. (1) jest osobą nie posiadającą stałego miejsca zamieszkania. Przebywa on w różnych miejscach na terenie N.</p>	<p>wyjaśnienia oskarżonego k. 53, 59-60m k. 129-130, k. 180,k.247, k.464</p>		

<p>korzystając z tymczasowej pomocy rodziny i znajomych.</p>	<p>notatka o oskarżonym k. 91 , k. 191-192</p> <p>notatka o oskarżonym k. 255</p>		
<p>W okresie od 23 grudnia do 28 grudnia 2019 roku D. J. (1) wraz ze swoją matką A. A. przebywał w mieszkaniu byłego konkubenta A. A. J. F.. W trakcie tego czasu osoby przebywające w tym lokalu spożywały alkohol. D. J. (1) w trakcie całego pobytu zachowywał się wobec J. F. w niewłaściwy sposób tj. był w stosunku do niego agresywny.</p>	<p>zeznania świadka J. F. k. 76, k. 340, k. 464-465</p> <p>częściowo wyjaśnienia oskarżonego k. 129-130, k.464</p> <p>zeznania świadka Z. F. k. 112 -113 k.466</p>		
<p>28 grudnia 2019 roku w godzinach popołudniowych J. F. nakazał D. J. (1), aby w związku ze swoim niestosownym zachowaniem, opuścił jego mieszkanie. D. J. (1) w reakcji na te słowa uderzył J. F. pięścią w twarz. Na skutek tego uderzenia J. F. osunął się na ziemię. W tym czasie D. J. (1) wraz ze swoją matką opuścili mieszkanie.</p>	<p>zeznania świadka J. F. k. 76, k. 340, k. 464-465</p> <p>częściowo wyjaśnienia oskarżonego k. 53, 59-60m k. 129-130, k. 180,k.247, k.464</p> <p>zeznania świadka Z. F. k. 112 -113 k.466</p> <p>zeznania świadka P. D. k. 116 -117,k. 467</p>		
<p>Jeszcze tego samego dnia do mieszkania J. F. przybył jego brat Z. F.. Gdy brat zobaczył w jakim stanie jest pokrzywdzony, niezwłocznie zadzwonił po pomoc. Następnego dnia J. F. zdecydował się złożyć zawiadomienie w tej sprawie.</p>	<p>zeznania świadka J. F. k. 76, k. 340, k. 464-465</p> <p>zeznania świadka Z. F. k. 112 -113 k.466</p> <p>zeznania świadka P. D. k. 116 -117,k. 467</p>		

<p>Na skutek uderzenia D. J. (1) J. F. doznał złamania wieloodłamowego kości nosa z przemieszczeniem, złamania przyśrodkowej ściany oczodołu lewego. Wyżej wymienione urazy spowodowały stan po urazie czaszkowo – mózgowym z ubytkiem kości czołowej po stronie lewej. Powyższe obrażenia skutkowały naruszeniem czynności narządów ciała J. F. na okres przekraczający 7 dni.</p>	<p>zeznania świadka J. F. k. 76, k. 340, k. 464-465 notatka urzędowa k. 73 opinia biegłego ortopedy k. 87 uzupełniająca opinia biegłego k. 99</p>		
<p>D. J. (1) był już karany za spowodowanie obrażeń ciała J. F.. Mianowicie wyrokiem Sądu Rejonowego w (...) z dnia 20 maja 2014 roku został on uznany za winnego tego, że w dniu 10 czerwca 2013 roku w N. w mieszkaniu przy ulicy (...) dokonał uszkodzenia ciała J. F. w ten sposób, że zadawał mu uderzenia rękami po tułowi, w wyniku czego pokrzywdzony doznał obrażeń ciała w postaci stłuczenia klatki piersiowej, złamania żeber V i VI po prawej stronie z pourazową odmą opłucną prawostronną, które to obrażenia naruszyły czynności narządów jego ciała na okres przekraczający siedem dni. Dodatkowo D. J. (1) był karany za inne umyślne przestępstwa podobne, za które odbywał kary pozbawienia wolności</p>	<p>karta karna oskarżonego k. 44- 45 odpisy prawomocnych wyroków oskarżonego wraz zdanymi o wykonaniu kar k. 105 -109</p>		

w okresie od 27 sierpnia 2015 roku do 8 listopada 2016 roku, a także w okresie od 4 kwietnia 2019 roku do 29 września 2019 roku.			
1.1.3.	D. J. (1)	<p>D. J. (1) 11 kwietnia 2020 roku w N. z terenu kościoła (...) działając wspólnie i w porozumieniu z inną ustaloną osobą dokonał kradzieży z włamaniem do drewnianej szkatułki na ofiarę pieniężną w ten sposób, że zmierzając bezpośrednio do zaboru, w celu przywłaszczenia pieniędzy znajdujących się w szkatułce wyniósł w/ w przedmiot z kościoła, a następnie poprzez wyłamanie zawiasów pokrywy zabezpieczającej dokonał kradzieży pieniędzy ze środka w kwocie 400 złotych, czym działał na szkodę (...) w N. przy czym czynu tego D. J. (1) dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu w okresie od 27 sierpnia 2015 roku do 8 listopada 2016 roku kary łącznej 2 lat pozbawienia wolności wymierzonej wyrokiem Sądu Rejonowego w (...) z dnia 18 czerwca 2015 roku, sygn. akt (...) w skład, której weszła kara jednostkowa 2 lat pozbawienia wolności wymierzona za umyślne przestępstwo podobne, a także po odbyciu kary 6 miesięcy pozbawienia wolności wymierzonej za umyślne przestępstwo podobne</p>	

		wymierzonej wyrokiem Sądu Rejonowego w (...) z dnia 1 lutego 2019 roku, sygn. akt (...) za umyślne przestępstwo podobne, którą oskarżony wykonał w całości w dniu 29 września 2019 roku	
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za udowodnione	Dowód	Numer karty	
11 kwietnia 2020 roku tj. w tzw. Wielką Sobotę D. J. (1) wraz z Ł. T. w godzinach popołudniowych weszli na teren kościoła (...). Gdy D. J. (1) wraz z Ł. T. znajdowali się w przedsionku kościoła ich uwagę zwróciła czerwona szkatułka z datkami od wiernych.	wyjaśnienia oskarżonego k. 180, k.464 notatka urzędowa k. 140 zeznania świadka C. P. k. 142, k. 466 zeznania świadka M. Z. k. 145-146		
Przedmiotowa szkatułka była metalowa. W chwili przedmiotowego zdarzenia była ona zamknięta na kluczyk. Tym samym nie było możliwości swobodnego dostępu do znajdujących się w środku pieniędzy bez uprzedniego przełamania zabezpieczenia w postaci owego zamka.	wyjaśnienia oskarżonego, k. 180, k.464 notatka urzędowa k. 140 zeznania świadka C. P. k. 142, k. 466 protokół oględzin miejsca kradzieży wraz z materiałem pogładowym k. 160- 172		
Korzystając z okazji, iż z uwagi na stan pandemii w kościele było mało wiernych oskarżony wraz z Ł. T. postanowili zabrać przedmiotową szkatułkę. W związku z powyższym Ł. T. stanął na czatach , a D. J. (1) wziął ów przedmiot.	wyjaśnienia oskarżonego k. 180, k.464 zeznania świadka M. Z. k. 145-146		

<p>Następnie D. J. (1) wraz Ł. T. pobiegli nad rzekę K..</p>			
<p>W tamtejszych zaroślach sprawcy wspólnie wyważyli wieko z zawiasami i zabrali znajdujące się w skarbonce pieniądze. Następnie D. J. (1) i Ł. T. zauważyli, iż ktoś za nimi idzie i powzięli decyzje o ucieczce. W trakcie tej ucieczki sprawcy zgubili znakomitą część skradzionych uprzednio pieniędzy.</p>	<p>wyjaśnienia oskarżonego k. 180, k.464 notatka urzędowa k. 140</p>		
<p>Po krótkim pościgu mężczyźni zostali ujęci. W chwili zatrzymania znaleziono przy nich część znajdujących się w skarbonce pieniędzy. Rzeczony pieniądze pochodziły z dokonanej przez sprawców kradzieży. Natomiast w przedmiotowej skarbonce w chwili inkryminowanego czynu znajdowało się co najmniej 400 złotych.</p>	<p>wyjaśnienia oskarżonego k. 180, k.464 notatka urzędowa k. 140 protokoły przeszukania D. J. (1) i Ł. T. zeznania świadka C. P. k. 142, k. 466</p>		
<p>D. J. (1) był uprzednio trzykrotnie karany za przestępstwa przeciwko mieniu. Oskarżony też dwukrotnie odbywał kary pozbawienia wolności za umyślne przestępstwa podobne w okresie od 27 sierpnia 2015 roku do 8 listopada 2016 roku, a także w okresie od 4 kwietnia 2019 roku do 29 września 2019 roku.</p>	<p>karta karna oskarżonego k. 44- 45 odpisy prawomocnych wyroków oskarżonego wraz zdanymi o wykonaniu kar k. 105 -109</p>		

1.1.4.	D. J. (1)	<p>D. J. (1) 4 czerwca 2020 roku w N. dokonał rozboju na osobie J. F. w ten sposób, że dopuścił się on zaboru w celu przywłaszczenia portfela wraz z pieniędzmi o łącznej wartości 125 złotych, dwóch telefonów marki N. o wartości 200 złotych każdy, stanowiących własność J. F., używając w tym celu przemocy wobec J. F. w postaci wielokrotnych uderzeń rękami w twarz, głowę, klatkę piersiową i brzuchu, a także grożąc pokrzywdzonemu pozbawieniem życia, w wyniku którego oddziaływania pokrzywdzony doznał licznych powierzchownych urazów ciała, stłuczenia klatki piersiowej oraz podejrzenia złamania nosa, które to obrażenia naruszyły czynności narządów jego ciała na okres nie przekraczający 7 dni, przy czym czynu tego D. J. (1) dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu w okresie od 27 sierpnia 2015 roku do 8 listopada 2016 roku kary łącznej 2 lat pozbawienia wolności wymierzonej wyrokiem Sądu Rejonowego w (...) z dnia 18 czerwca 2015 roku, sygn. akt (...) w skład, której weszła kara jednostkowa 2 lat pozbawienia wolności wymierzona za umyślne przestępstwo podobne, a także po</p>	
--------	-----------	---	--

		odbyciu kary 6 miesięcy pozbawienia wolności wymierzonej za umyślne przestępstwo podobne wymierzoną wyrokiem Sądu Rejonowego w (...) z dnia 1 lutego 2019 roku, sygn. akt (...) za umyślne przestępstwo podobne, którą oskarżony wykonał w całości w dniu 29 września 2019 roku	
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za udowodnione	Dowód	Numer karty	
4 czerwca 2020 roku D. J. (1) około godziny 6:30 zadzwonił do mieszkania J. F. z prośbą o wpuszczenie go do środka i umożliwienie umycia się i zjedzenia śniadania. J. F. przystał na prośbę oskarżonego i wpuścił D. J. (1) do środka.	notatka urzędowa k. 1 zeznania świadka J. F. k.3, k. 340, k. 464-465 częściowo wyjaśnienia oskarżonego k. 53, 59, , k.464		
Następnie oskarżony wziął prysznic, zjadł śniadanie i wypił kawę. Po tych czynnościach J. F. poprosił oskarżonego aby ten opuścił rzeczony mieszkanie. Owe prośby nie przyniosły zamierzonych rezultatów. W związku z powyższym J. F. nakazał oskarżonemu opuszczenie tego lokalu.	notatka urzędowa k. 1 zeznania świadka J. F. k.3, 76, k. 340, k. 464-465		
Na powyższe słowa oskarżony wpadł w szal i rzucił znajdującą się w pokoju popielniczką w przeszkłone drzwi wewnętrzne. Na skutek tego doszło do wybicia	Notatka urzędowa k. 1 zeznania świadka J. F. k.3, 76, k. 340, k. 464-465 protokół oględzin pokrzywdzonego wraz z		

<p>w nich szyby. W dalszym ciągu wydarzeń D. J. (1) podszedł do pokrzywdzonego i zaczął go bić rękami po głowie i tułowiu. W trakcie tych uderzeń oskarżony krzyczał do J. F. ażeby ten oddał mu wszystko, co ma bo inaczej pozbawi go życia</p>	<p>materiałem pogładowym k. 8-17</p> <p>protokół oględzin miejsca zdarzenia k. 18- 27</p> <p>częściowo wyjaśnienia oskarżonego k. 53, 59-60 , k.464</p>		
<p>Wobec uderzeń zadawanych przez oskarżonego J. F. zasłaniał twarz, aby uniknąć poważniejszych obrażeń. W tym czasie oskarżony wyciągnął z kieszeni pokrzywdzonego portfel. Oskarżony zabrał też J. F. dwa telefony komórkowe, które były zawieszane na pasku jego spodni. W momencie gdy oskarżony zabrał te przedmioty, niezwłocznie opuścił mieszkanie pokrzywdzonego.</p>	<p>notatka urzędowa k. 1</p> <p>zeznania świadka J. F. k.3, 76, k. 340, k. 464-465</p> <p>częściowo wyjaśnienia oskarżonego k. 53, 59-60, k.464</p> <p>protokół oględzin monitoringu l. 359 360</p>		
<p>Telefony będące w posiadaniu J. F. były warte po 200 złotych każdy. Natomiast w skradzionym portfelu znajdowały się pieniądze o łącznej wartości 115 złotych. Jednocześnie sam portfel pokrzywdzonego był wart około 10 złotych. W sumie więc straty poniesione przez oskarżonego wyniosły około 525 złotych. Jednocześnie pokrzywdzony J. F. w późniejszym okresie czasu</p>	<p>zeznania świadka J. F. k.3, k. 340, k. 464-465</p>		

<p>odzyskał jeden z tych telefonów komórkowych.</p>			
<p>Natomiast na skutek przemocy fizycznej stosowanej przez D. J. (1) J. F. doznał licznych powierzchownych urazów ciała, stłuczenia klatki piersiowej oraz podejrzenia złamania nosa. Powyższe urazy naruszyły czynności narządów ciała pokrzywdzonego na okres nie przekraczający 7 dni.</p>	<p>notatka urzędowa k. 1 zeznania świadka J. F. k.3, 76, k. 340, k. 464-465 protokół oględzin pokrzywdzonego wraz z materiałem poglądowym k. 8-17 opinia biegłego ortopedy k. 31</p>		
<p>Oskarżony D. J. (1) był uprzednio dwukrotnie karany za przestępstwa przeciwko mieniu popełnione z użyciem przemocy. Oskarżony w związku z tymi przestępstwami odbywał też kary pozbawienia wolności w okresie od 27 sierpnia 2015 roku do 8 listopada 2016 roku, a także w okresie od 4 kwietnia 2019 roku do 29 września 2019 roku. Przedmiotowy czyn nie był także pierwszym użyciem przemocy wobec J. F., gdyż D. J. (1) nie tylko uderzył go pięścią w twarz 28 grudnia 2019 roku, lecz także był 5 lat temu prawomocnie skazany za przestępstwo przeciwko pokrzywdzonemu z art. 157 § 1 k.k.</p>	<p>karta karna oskarżonego k. 44- 45 odpisy prawomocnych wyroków oskarżonego wraz zdanymi o wykonaniu kar k. 105 -109</p>		
<p>ODNOŚNIE WSZYSTKICH CZYNÓW :</p>	<p>opinia sądowo – psychiatryczna k.371-387</p>		

Oskarżony D. J. (1) w chwili przypisanych mu czynów miał zachowaną zdolność rozpoznania ich znaczenia i pokierowania swoim postępowaniem. Oskarżony D. J. (1) uprzednio leczył się psychiatrycznie. Niemniej jednak przeprowadzona w toku sprawy obserwacja w trybie art. 203 k.p.k. wykluczyła możliwość stwierdzenia u oskarżonego choroby psychicznej w postaci psychozy. Całość zebranych przez biegłych danych pozwala na stwierdzenie, iż oskarżony jest osobą uzależnioną wymagającą stosowania ambulatoryjnych środków zabezpieczających w postaci terapii i terapii uzależnień. Brak jest podstaw do przyjęcia, iż oskarżony znajdował się pod wpływem atypowego upojenia alkoholowego. Natomiast jego dolegliwości natury psychiatrycznej znajdowały się w stanie reemisji. Oskarżony jest osobą o przeciętnej inteligencji. U D. J. (1) nie występują organiczne zmiany w Ośrodkowym Układzie Nerwowym o charakterze czynnościowym. Całość przeprowadzonych badań wskazuje na występowanie zaburzeń osobowości o cechach schizoidalnych.

opinia biegłego
psychologa k. 388-394

<p>Oskarżony D. J. (1) w chwili wydania wyroku przez Sąd I Instancji miał skończone 29 lat. Oskarżony jest kawalerem nie mającym nikogo na utrzymaniu. Oskarżony nie posiada żadnego wyuczonego zawodu. Przed zatrzymaniem oskarżony był osobą bezrobotną utrzymującą się z renty o wysokości około 600 złotych. D. J. (1) nie jest właścicielem żadnych nieruchomości, oskarżony nie posiada też żadnych wartościowych rzeczy ruchomych. Oskarżony D. J. (1) jest osobą wielokrotnie karaną, w tym za przestępstwa podobne, za które odbywał kary pozbawienia wolności. Oskarżony D. J. (1) przed zatrzymaniem nie posiadał żadnego stałego miejsca zamieszkania i w tym zakresie korzystał on z uprzejmości swoich znajomych. Ojciec oskarżonego nie żyje od kilkudziesięciu lat. Natomiast matka D. J. (1) tj. A. A. w chwili obecnej jest pensjonariuszką domu pomocy społecznej w N..</p>	<p>karta karna oskarżonego k. 44- 45</p> <p>wyjaśnienia oskarżonego k. 53, 59-60m k. 129-130, k. 180,k.247, k.464 w zakresie danych osobopoznawczych</p> <p>notatka o oskarżonym k. 91 , k. 191-192</p> <p>zaświadczenie o stanie majątkowym k. 93</p> <p>odpisy prawomocnych wyroków oskarżonego wraz zdanymi o wykonaniu kar k. 105 -109</p>		
<p>Fakty uznane za nieudowodnione</p>			
<p>Lp.</p>	<p>Oskarżony</p>	<p>Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany,</p>	

		jeżeli czynu nie przypisano)	
1.2.1.			
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za nieudowodnione	Dowód	Numer karty	
OCena DOWOdów			
Dowody będące podstawą ustalenia faktów			
Lp. faktu z pkt 1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
	Wyjaśnienia oskarżonego D. J. (1)	Oskarżony będąc słuchany w toku postępowania przygotowawczego jak i trakcie przewodu sądowego przyznał się do popełnienia 3 z 4 zarzucanych mu przestępstw. Mianowicie D. J. (1) przyznał się w całości do popełnienia przestępstwa posiadania środków odurzających. W tym zakresie oskarżony złożył przekonujące wyjaśnienia pozostające koherentne z pozostałym materiałem dowodowym zgromadzonym w tej sprawie. D. J. (1) wyjaśnił bowiem, iż faktycznie był on inkryminowanego dnia w posiadaniu ujawnionego suszu roślinnego konopi innych niż włókniste. Jednocześnie D. J. (1) przyznał, iż zdawał on sobie sprawę z charakteru posiadanej	

substancji odurzającej. Nadto oskarżony przytoczył okoliczności ujawnienia przy nim tego narkotyku, które to wyjaśnienia korespondują z danymi przedstawionymi w notatce urzędowej. Podobnie D. J. (1) przyznał się w całości do kradzieży z włamaniem popełnionej 11 kwietnia 2020 roku. W tym zakresie D. J. (1) przyznał, iż zabrał z terenu kościoła zamkniętą skarbonkę, którą następnie wraz Ł. T. przy użyciu siły fizycznej otworzyli i zabrali znajdujące się w nich pieniądze. Powyższe zeznania są spójne z wyjaśnieniami Ł. T., co do którego materiały wyłączono do odrębnego postępowania. Ponadto warto zauważyć, iż oskarżony został ujęty praktycznie na gorącym uczynku, a także jego wizerunek został utrwalony przez monitoring placu kościelnego. Oskarżony przyznał się także do popełnienia przestępstwa z art. 157 § 1 k.k. na szkodę J. F.. Niemniej jednak wyjaśnienia złożone odnośnie tej sprawy pozostają sprzeczne z całokształtem materiału dowodowego zebranego w tej sprawie. Mianowicie oskarżony D. J. (1) podał, iż faktycznie uderzył pokrzywdzonego J. F.. Niemniej jednak w jego opinii to uderzenie było

poprzedzone wyzywajacym zachowaniem pokrzywdzonego, który miał go wcześniej obrażać. Podobnie oskarżony podał, iż chciał uderzyć pokrzywdzonego z otwartej ręki, a tylko przez przypadek uderzył go swoim nadgarstkiem. W ocenie Sądu Rejonowego nie można tych wyjaśnień uznać za wiarygodne. W tej materii należy zwrócić uwagę na jednoznaczne w swojej wymowie zeznania świadka J. F., który to podał, iż oskarżony nie był przez niego w żaden sposób prowokowany. Co więcej także uprzednia karalność oskarżonego za przestępstwa przeciwko temu samemu pokrzywdzonemu każe poddać w wątpliwość agresywne werbalne zachowania J. F., których miał dopuszczać się wobec oskarżonego. W tej materii warto mieć na względzie, iż pokrzywdzony to starszy, schorowany mężczyzna. Natomiast oskarżony D. J. (1) to wysoki, postawny mężczyzna w sile w wieku. Daleko wątpliwe wydaje się więc prowokowanie oskarżonego przez pokrzywdzonego, zwłaszcza, iż w chwili czynu oskarżony miał przebywać w towarzystwie swojej matki oraz jej konkubenta. Warto również podać, iż wersja podana przez pokrzywdzonego J. F. jest zbieżna z zeznaniami

świadków P. D. oraz Z. F.. Relevantny pozostaje także fakt, iż pokrzywdzonemu niezwłocznie po tym zdarzeniu udzielono pomocy lekarskiej, a następnego dnia złożył on w tej sprawie zawiadomienie, którego treść w całości była zbieżna z relacją świadka złożoną podczas rozprawy głównej. Sprzeczne z zasadami doświadczenia życiowego wydaje się także stwierdzenie oskarżonego, iż chciał on jedynie uderzyć pokrzywdzonego z otwartej ręki. W tym zakresie warto odwołać się do poważnych obrażeń jakich doznał pokrzywdzony, które wydają się być mało możliwe w przypadku przypadkowego uderzenia nadgarstkiem. Sąd Rejonowy zważył także, iż D. J. (1) nie przyznał się do kradzieży J. F. portfela i telefonów komórkowych. Owe oświadczenia wiedzy pozostają w oczywistej opozycji z relacją przedstawioną zarówno w toku śledztwa jak i podczas przewodu sądowego przez świadka J. F.. W szczególności irracjonalnie brzmi tłumaczenie oskarżonego jakoby to J. F. miał się rzucić na oskarżonego z pięściami. Owo stwierdzenie jest nie tylko oczywiście sprzeczne z zasadami doświadczenia życiowego, biorąc pod uwagę nierównowagę

sił pomiędzy stronami procesu czy też uprzednią przemoc stosowaną wobec pokrzywdzonego przez D. J. (1). Wyjaśnienia oskarżonego nie korespondują także z dowodami o charakterze rzeczowym.

Pokrzywdzony zwrócił bowiem uwagę, iż agresje oskarżonego zapoczątkowało rzucenie przez niego popielniczką w drzwi wewnętrzne. Oskarżony przedmiotowy fakt pomija w swoich wyjaśnieniach. Natomiast prawdziwość relacji pokrzywdzonego w tym zakresie jest udokumentowana

choćby poprzez protokół oględzin jego mieszkania czy sporządzony w tym czasie materiał pogładowy.

Warto także wskazać, iż oskarżony D. J. (1) podczas rozprawy głównej nie potrafił zdecydować się czy w końcu ukradł J. F. jakieś przedmioty. W tym zakresie warto zwrócić uwagę, iż zeznania pokrzywdzonego w toku śledztwa zostały złożone w bezpośredniej bliskości inkryminowanego

zdarzenia. Od chwili zdarzenia do przesłuchania

pokrzywdzonego minęło zaledwie 4 godziny. Brak jest więc powodów ażeby J. F. mógł przeinaczyć charakter zajścia. W tym zakresie warto podać dokładną chronologię wydarzeń. Oskarżony miał

dokonać pobicia i rozboju na pokrzywdzonym po 8 rano. Owe oświadczenie J. F. koresponduje z nagraniem z monitoringu bloku pokrzywdzonego, na którym to widać jak oskarżony wychodzi o przedmiotowej godzinie z klatki schodowej. Nadto oskarżony jeszcze w tej samej godzinie zadzwonił na policję, co jest udokumentowane w notatce urzędowej. Natomiast same zeznania składał 4 godziny po inkryminowanym zdarzenia. W związku z powyższym to wersja pokrzywdzonego J. F. jawi się jako bardziej wiarygodna. Dlatego też Sąd Rejonowy uznał wyjaśnienia D. J. (1) w zakresie czynu z 4 czerwca 2020 roku za w dużej mierze niewiarygodne. W tym miejscu należy jednakowoż zastrzec, iż D. J. (1) nie negował faktu zadawania pokrzywdzonemu ciosów rękami i w konsekwencji spowodowania u niego rzeczonych obrażeń ciała, który to fakt należało uznać niejako za bezsporny w toku tego procesu. W związku z powyższym Sąd Rejonowy w ograniczonym zakresie uznał wyjaśnienia oskarżonego D. J. (1) za wiarygodne, które w całości stanowiły podstawę ustaleń faktycznych jedynie w odniesieniu do przestępstw z punktu 1

		<p>i 3 aktu oskarżenia. Natomiast w pozostałym zakresie Sąd Rejonowy rozstrzygnął sprzeczność wyjaśnień oskarżonego z zeznaniami J. F. na korzyść depozycji procesowych pokrzywdzonego.</p>
<p>Zeznania świadka J. F.</p>	<p>Nie ulegało żadnym wątpliwości, iż kluczowym zeznaniami w tej sprawie były oświadczenia wiedzy J. F.. W ocenie Sądu przedmiotowa relacja jawi się jako jasna, spójna – pozbawiona zarówno zewnętrznych jak i wewnętrznych sprzeczności, a także logiczna i zgodna z zasadami doświadczenia życiowego. Odnosząc się do tej materii Sąd Rejonowy zważył, iż J. F. nie wyolbrzymiał przemocy stosowanej przez D. J. (1). W tej kwestii relacja pokrzywdzonego była wyważona. Pokrzywdzony w sposób spokojny odpowiadał na pytania stron tego procesu, jak również samego oskarżonego.</p> <p>Jednocześnie J. F. stanowczo zaprzeczał jakoby miał wyzywać oskarżonego czy w jakiś inny sposób go prowokować do użycia przemocy. Przeciwnie pokrzywdzony wskazał, iż z dobrej nieprzymuszonej woli udzielił oskarżonemu gościny. W ocenie Sądu Rejonowego brak</p>	

jest względów natury doświadczenia życiowego, które powodowałyby chęć prowokowania oskarżonego przez J. F., zwłaszcza iż pokrzywdzony był uprzednio ofiarą przemocy D. J. (1). Co więcej Sąd Rejonowy zwraca uwagę, iż świadek J. F. nie wyolbrzymiał też strat natury finansowej, które poniósł na skutek bezprawnego oddziaływania D. J. (1). W tej materii podane przez pokrzywdzonego kwoty pozostają zgodne z zasadami doświadczenia życiowego. Co więcej godzi się zauważyć, iż pokrzywdzony w sposób dobrowolny przyznał, iż odzyskał on jeden ze skradzionych telefonów. Owa okoliczność nie prowadzi do podważenia relacji pokrzywdzonego, a przeciwnie wskazuje na szczerść jego zeznań i braku chęci pogorszenia sytuacji procesowej oskarżonego. Trzeba mieć bowiem na względzie fakt, iż oskarżony nie został zatrzymany bezpośrednio po dokonaniu tego rozboju. Tym samym miał możliwość przemieszczenia się do mieszkania M. G. (aktualnego konkubenta jego matki) i pozostawienia tam skradzionych wcześniej przedmiotów. Nadto godzi się zauważyć, iż relacja pokrzywdzonego złożona w toku czynności

	<p>procesowych jest także zbieżna z jego oświadczeniami złożonymi bezpośrednio po zdarzeniu z dnia 28 grudnia 2019 roku jego bratu Z. F. czy funkcjonariuszowi policji P. D.. W toku procesu nie ujawniły się także inne okoliczności, które nakazywałyby powziąć w wątpliwość bezstronność świadka. W związku z powyższym Sąd Rejonowy ustalając stan faktyczny odnośnie zdarzeń z punktu 2 i 4 aktu oskarżenia oparł się w zasadniczej mierze na depozycjach procesowych świadka J. F..</p>	
Zeznania świadka Z. F.	<p>Brak było także powodów do podważenia depozycji procesowych złożonych przez jego brata Z. F.. Świadek ten zeznawał w sposób jasny, opanowany. Jego oświadczenia wiedzy cechowała duża rzeczowość. Świadek nie silił się na czynienia różnego rodzaju domniemań czy ocen, a swoją wypowiedź koncentrował na zdarzeniach, których był osobistym świadkiem. Jednocześnie świadek ten w czytelny sposób separował wiedzę uzyskaną w sposób pośredni (relacja złożona mu przez brata) od faktów, których był naocznym świadkiem. Analiza przedmiotowych zeznań nie doprowadziła</p>	

	<p>także do ujawnienia jakichkolwiek sprzeczności w zeznaniach Z. F.. Co więcej jego oświadczenia wiedzy korespondują należycie z depozycjami P. D., a także samego pokrzywdzonego. W związku z powyższym Sąd Rejonowy uznał ową relację za wiarygodną i przydatną do poczynienia ustaleń faktycznych odnośnie zdarzenia z dnia 28 grudnia 2019 roku. Niemniej jednak z uwagi na ograniczony zasób wiedzy świadka, owe depozycje miały subsydiarny charakter i posłużyły głównie do weryfikacji zeznań złożonych przez pokrzywdzonego.</p>	
Zeznania świadka P. D.	<p>Podobnie Sąd Rejonowy uznał za wiarygodne zeznania świadka P. D.. W tym zakresie Sąd Rejonowy zważył, iż świadek ten jest osobą całkowicie obcą dla stron tego procesu. Nie miał więc żadnego interesu w złożeniu depozycji korzystnych dla oskarżonego czy pokrzywdzonego. Nadto z całą sprawą zetknął się on w trakcie wykonywania swoich czynności służbowych. Sąd Rejonowy zauważył jednocześnie, iż podobnie jak w przypadku świadka Z. F., P. D. nie był bezpośrednim świadkiem zdarzenia z mieszkania i przydatność jego zeznań</p>	

	<p>dla niniejszej sprawy ogranicza się w dużym stopniu do weryfikacji zeznań świadka J. F.. Sąd Rejonowy wziął także pod uwagę, iż zeznania świadka P. D. cechowała duża rzeczowość. Natomiast brak pamięci świadka odnośnie szczegółów zdarzenia w trakcie postępowania jurysdykcyjnego jest zrozumiała z uwagi na charakter wykonywanej przez niego pracy zawodowej, a także stosunkowo długi okres jaki minął od przedmiotowej interwencji.</p>	
Zeznania świadka C. P.	<p>Sąd Rejonowy uznał za wiarygodne oświadczenia wiedzy złożone przez C. P.. W tym kontekście należy zauważyć, iż świadek ten jest osobą obcą dla oskarżonego, który nie ma interesu w pomawianiu D. J. (1). Jednocześnie Sąd dostrzegł, iż świadek nie był bezpośrednim świadkiem rzeczonyj kradzieży z punktu 3 aktu oskarżenia. Niemniej jednak jego depozycje procesowe okazały się istotne w kontekście stwierdzenia istnienia zaktualizowanego zabezpieczenia rzeczonyj kasetki – który to fakt został potem przyznany przez D. J. (1). Sąd uznał za wiarygodne ową relacje świadka także w zakresie ilości</p>	

znajdujących się w środku pieniędzy. Oczywiście należało dostrzec, iż owe oświadczenia siłą rzeczy miały charakter szacunkowy. Niemniej świadek C. P. zwracał uwagę na ilość przeciętnie pozostawionych w puszcze datków oraz fakt, iż inkryminowane zdarzenia miało miejsce w czasie Triduum Paschalnego. Co więcej świadek ocenił, iż wielokrotnie w rzeczony skarbonce były znacznie większe sumy pieniędzy. Wersje przedstawioną przez świadka – pokrzywdzonego potwierdził poniekąd sam oskarżony, który przyznał, iż skarbonka była wypełniona pieniędzmi zarówno w formie bilonu jak i banknotów, a znakomitą część łupu sprawcy zgubili w trakcie ucieczki. Dlatego też Sąd Rejonowy oparł się w przedmiotowych kwestiach na zeznaniach świadka C. P..

Zeznania świadka N. Z.

Brak było również danych pozwalających na skuteczne podważenie wartości dowodowej zeznań świadka N. Z.. Świadek ta zeznawała w sposób jasny, spójny, logiczny, a jej relacja pozostawała zgodna z zasadami doświadczenia życiowego. Nadto zeznania świadka w całości zostały potwierdzone przez samego oskarżonego D. J. (1), który

w żaden sposób nie negował ustaleń faktycznych będących podstawą punktu III aktu oskarżenia. Co więcej zeznania świadka N. Z. pozostawały także spójne z nagraniem z monitoringu, na którym uwidoczniło się obecność D. J. (1) na terenie placu kościelnego inkryminowanego dnia. Sąd wziął pod uwagę także fakt, iż zeznania świadka były pozbawione nadmiernej emocjonalności, a swoje oświadczenia wiedzy N. Z. ograniczyła jedynie do faktów, których była bezpośrednim świadkiem. W związku z powyższym Sąd Rejonowy uznał owe zeznania za przydatne dla poczynienia ustaleń faktycznych odnośnie punktu III aktu oskarżenia. Natomiast w toku postępowania jurysdykcyjnego Sąd Rejonowy zdecydował się ujawnić przedmiotowe zeznania. Za taką decyzją procesową przemawiały następujące argumenty :świadek posiadała ograniczoną wiedzę odnośnie inkryminowanego zdarzenia, D. J. (1) przyznał się w całości do dokonania tego czynu – składając w tym zakresie obszernie wyjaśnienia, świadek nie stawiała się na rozprawę pomimo jej zawiadomienia, a także zgodny wniosek stron na tego rodzaju

	procesowe ujawnienie zeznań świadka.	
Opinia sądowo psychiatryczna -	<p>Natomiast nie ulega wątpliwości, iż świetle obranej przez oskarżonego taktyki procesowej – polegającej na kwestionowaniu swojej poczytalności zasadnicze znaczenie dla rozstrzygnięcia tego procesu miała opinia sądowo – psychiatryczna sporządzona przez biegłych lekarzy psychiatrów M. P. i K. Z.. W pierwszej kolejności należy dostrzec, iż biegli sądowi opiniujący w tej sprawie są uznanymi fachowcami w zakresie psychiatrii sądowej, a ich poziom wiedzy specjalnej nie był przedmiotem zastrzeżeń, którejkolwiek ze stron procesu. Nadto w sprawie tej nie ujawniły się jakiegokolwiek okoliczności, które poddawałyby w wątpliwość bezstronność biegłych. Wreszcie przechodząc już do aspektów merytorycznych wypada zauważyć, iż biegli przedmiotową opinię wydali po przeprowadzeniu obserwacji oskarżonego w trybie art. 203 k.p.k. W ocenie Sądu nie ulega wątpliwości, iż tego rodzaju opiniowanie poprzedzone długotrwałym kontaktem z pacjentem, z pewnością daje większe możliwości sporządzenia opinii będącą rzetelną</p>	

odpowiedzią na zadane przez organ procesowy pytania. Jednocześnie należy zwrócić uwagę stron, iż opinia biegłych (w tym opinia sądowno psychiatryczna) podlega ocenie poprzez pryzmat przesłanek pozwalających na zasięgnięcie opinii uzupełniającej bądź powołanie nowych biegłych. Tym samym samo niezadowolenie stron z wniosków końcowych tej opinii nie może skutecznie podważyć jej przydatności dla poczynienia ustaleń faktycznych w procesie karnym. Owymi podstawami oceny biegłego są jej jasność (tj. przystępność udzielonych odpowiedzi i zaprezentowania sposobu dojścia do nich), pełność (tj. konieczność udzielenia odpowiedzi na wszystkie pytania zadane przez organ procesowy) i wreszcie spójność (tj. potrzeba braku występowania w ocenianej opinii wniosków sprzecznych ze sobą czy też nie wynikających z przeprowadzonych badań). Sąd Rejonowy analizując zawartość merytoryczną przedmiotowej opinii stwierdził, iż rzeczony dokument spełnia wszystkie wymienione wyżej kryteria. Mianowicie biegli psychiatrzy w sposób precyzyjny opisali sposób dojścia do wniosków końcowych

opinii. Przedmiotowa opinia poprzedzona była wielokrotnymi badaniami oskarzonego i jego obserwacją w warunkach aresztu śledczego. Nadto biegli sądowi odpowiedzieli w sposób pełny na pytania zadane przez organ procesowy. Nie może skutecznie podważyć wniosków końcowych tej opinii fakt, iż u D. J. (1) wcześniej stwierdzono występowanie warunków z art. 31 § 1 k.k. Rudymentarne jest bowiem stwierdzenie, iż stan psychiczny jest rzeczą zmienną i dlatego niezbędne jest każdorazowe opiniowanie w odniesieniu do konkretnego procesu karnego. Ponadto nieporozumieniem należy określić argumentację oskarżonego D. J. (1) kwestionującego brak dostarczenia biegłym dokumentacji medycznej dotyczącej dotychczasowego leczenia psychiatrycznego oskarżonego. Już bowiem pobieżna lektura owego dokumentu uprawnia do stwierdzenia, iż biegli lekarze psychiatrzy posiadali pełen wgląd w te dane, co zresztą zawarli w treści przedmiotowego dokumentu. Nie można więc twierdzić jak chce oskarżony, to właśnie brak dokumentacji medycznej warunkował taką, a nie inną treść wniosków końcowych. Co więcej

należy zwrócić uwagę, iż biegli w sposób wyraźny w przedmiotowej opinii zaznaczyli, iż oskarżony symuluje objawy choroby. Następnie biegli podali dlaczego tego rodzaju oświadczenia oskarżonego wskazują na brak występowania rzeczony choroby. W skrócie ujmując biegli w sposób jasny wykazali, iż niemożliwym jest ażeby osoba chora psychicznie zdawała sobie sprawę z nierealności własnych wizji, spostrzeżeń, co miał wielokrotnie czynić D. J. (1) w trakcie owej obserwacji psychiatrycznej. W dalszej kolejności należy stwierdzić, iż opinia biegłych jest kategoryczna, nie pozostawiająca cienia wątpliwości, co do wniosków w niej zawartych. Nadto biegli wskazali, iż dolegliwości psychiczne oskarżonego są w fazie reemisji i brak jest jakichkolwiek podstaw do stwierdzenia, iż D. J. (1) w chwili czynu miał zniesioną czy ograniczoną poczytalność. Sąd Rejonowy nie powziął także wątpliwości odnośnie obranej przez biegłych metodyki sporządzania tej opinii, która była zgodna ze standardami tworzenia opinii sądowo psychiatrycznej. Nadto Sąd zważył, iż opinia biegłych nie zawiera żadnych zarówno wewnętrznych jak i

zewnątrznych sprzeczności. W szczególności za tego rodzaju sprzeczność nie można uznać artykułowanej przez biegłych potrzeby zastosowania wobec D. J. (1) środków zabezpieczających, albowiem przesłanki podmiotowe ich stosowania są znacznie szersze aniżeli tylko i wyłącznie występowanie stanu, o którym mowa w art. 31 k.k. Dlatego też Sąd Rejonowy uznał, iż opinia biegłych psychiatrów jest jasna, spójna i pozbawiona sprzeczności, co pozwoliło oprzeć na tym dokumencie ustalenia faktyczne dotyczące poczytalności oskarżonego tempore criminis. Należało zważyć, iż opinia psychiatrów jest koherentna z opinią biegłego psychologa, który także stwierdził, iż w choroba oskarżonego znajduje się w fazie reemisji. Tym samym w ocenie Sądu nie zaktualizowały się przesłanki pozwalające na dopuszczenie dowodu z opinii innych biegłych, co implikowało oddalenie wniosku oskarżonego w tym zakresie. Nadto wypada zauważyć, iż oskarżony będąc kilkakrotnie pouczony przez przewodniczącego o charakterze wysłuchania biegłych w trybie art. 354 a k.p.k., w sposób całkowicie dobrowolny wyraził zgodę

	<p>na ambulatoryjne środki zabezpieczające w postaci terapii i terapii uzależnień. Oskarżony był co najmniej dwukrotnie zapytany czy wyraża zgodę na tego rodzaju środki i odstąpienie od wysłuchania biegłych. W odpowiedzi na to wezwanie D. J. (1) w sposób całkowity dobrowolny wyraził zgodę na zastosowanie tych wolnościowych środków zabezpieczających, konsultując uprzednio tę decyzję z obecnym na sali rozpraw obrońcą. Co więcej owo oświadczenie o tożsamej treści złożył także obrońca oskarżonego. Tym samym spełnione były przesłanki do odstąpienia od obligatoryjnego wysłuchania biegłych z uwagi na konieczność stosowania środków zabezpieczających. Natomiast w realiach tej sprawy nie zostały spełnione przesłanki z art. 201 k.p.k. obligujące Sąd do zasięgnięcia od biegłych opinii uzupełniającej czy też powołania nowych biegłych.</p>	
Opinia biegłego psychologa	<p>Podobne względy przemawiały za uznaniem przydatności opinii biegłego psychologa. Także ten biegły jest osobą o uznanych kompetencjach i szerokim doświadczeniu w sporządzaniu tego rodzaju dokumentów</p>	

procesowych. Podobnie jak w przypadku biegłych psychiatrów także w odniesieniu do osoby biegłego psychologa nie były sygnalizowane jakiegokolwiek wątpliwości odnośnie poziomu jego wiedzy specjalistycznej czy bezstronności. Sąd Rejonowy zważył także, iż biegły w sposób rzetelny sporządził ocenianą opinię, wskazując wszystkie etapy diagnozowania oskarżonego. Co istotne opinia biegłego psychologa jawi się jako pełna, jasna i pozbawiona jakichkolwiek sprzeczności. Sąd Rejonowy nie powziął także wątpliwości odnośnie obranej przez biegłego metodyki badań i wyborów rodzaju testów Inteligencji czy osobowości. Wnioski końcowe opinii poprzedzone są wynikami badań poczynionych przez biegłego. W związku z tym w realiach tej sprawy nie zaktualizowały się przesłanki skutkujące koniecznością powołania nowego biegłego psychologa. E. przedmiotowa opinia okazała się przydatna dla spełnienia założonych przed nią zadań. Natomiast odstąpienie od wysłuchania biegłego w trybie art. 354 a k.p.k. było warunkowane uprzednią zgodą oskarżonego i jego obrońcy, o której szerzej w akapicie poświęconym

	opinii sądowo psychiatrycznej.	
Opinie biegłego lekarza ortopedy	<p>Sąd Rejonowy uznał za przydatną opinie biegłego lekarza ortopedy odnoszące się do charakteru i przyczyn obrażeń ciała J. F. z dnia 28 grudnia 2019 roku oraz 4 czerwca 2020 roku. Biegły w tych opiniach w sposób precyzyjny odpowiedział na pytania zadane przez organ procesowy, a jego stwierdzenia są koherentne z znajdującą się w aktach sprawy dokumentacją medyczną pokrzywdzonego i jego oświadczeniami wiedzy. Brak po stronie biegłego jest też jakichkolwiek przymiotów dezawuuujących przydatność i wiarygodność niniejszej opinii, która pomimo pewnej lakoniczności odpowiada wymaganiom statuowanym przed tego rodzaju dokumentami procesowymi. Co więcej należy zaznaczyć, iż jej treść nie była w żaden sposób kwestionowana przez strony tego procesu. Stąd też opinia ta posłużyła jako dowód na rozmiar i charakter obrażeń J. F., doznanych na skutek inkryminowanej aktywności oskarżonego.</p>	
Nagrania z monitoringu	Sąd nie miał natomiast żadnej wątpliwości odnośnie przydatności w tym procesie dowodów	

	<p>z monitoringu bloku mieszkalnego pokrzywdzonego a także placu kościelnego, na których to nagraniach uwieczniony został wizerunek oskarżonego. W tym zakresie należało zważyć, iż D. J. (1) w żadnym stopniu nie kwestionował autentyczności owych nagrań i swojej obecności w przedmiotowych miejscach. Dlatego też przedmiotowe dowody posłużyły w pomocniczy sposób w poczynieniu ustaleń faktycznych w tej sprawie.</p>	
<p>Notatki urzędowe, protokoły oględzin, przeszukań, zatrzymania, dokumentacje medyczne, karta karna, zaświadczenie o stanie majątkowym, notatka o oskarżonym, odpisy prawomocnych wyroków wraz z danymi o wykonaniu kar</p>	<p>Sąd Rejonowy uznał także za przydatne dla pozostałe dokumenty przedstawione wraz z aktem oskarżenia do przeprowadzenia w toku postępowania jurysdykcyjnego. Dokumenty te zostały sporządzone we właściwej formie, przez osoby do tego uprawnione. Co więcej owe dokumenty zarówno w warstwie formalnej i merytorycznej nie były w żaden sposób kwestionowane w toku tego procesu przez którąkolwiek ze stron. Tym samym Sąd Rejonowy uznał za przydatne dla odtworzenia stanu faktycznego w niniejszej sprawie notatki urzędowe sporządzone przez interweniujących w tej sprawie policjantów, protokoły przeszukania</p>	

	<p>oskarżonego, protokół oględzin znalezionej przy D. J. (1) substancji, protokołu oględzin mieszkania pokrzywdzonego J. F., protokołu oględzin skarbonki będącej przedmiotem zaboru , dokumentacji medycznej oskarżonego i pokrzywdzonego, a także dane osobo poznawcze oskarżonego : karta karna, notatka o podejrzanym, zaświadczenie o stanie majątkowym czy odpisy uprzednich wyroków wydanych w sprawach D. J. (1). Tym samym powyższe dokumenty stanowiły także podstawę ustaleń faktycznych Sądu.</p>		
<p><i>Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</i></p>			
<p>Lp. faktu z pkt 1.1 albo 1.2</p>	<p>Dowód</p>	<p>Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu</p>	
	<p>Zeznania świadka A. A.</p>	<p>Sąd Rejonowy za niewiarygodne uznał natomiast zeznania świadka A. A.. W tym aspekcie warto zwrócić uwagę, iż świadek ta jest osobą najbliższą dla oskarżonego. Co więcej w toku postępowania przygotowawczego zdecydowała się odmówić składania zeznań. Sąd</p>	

Rejonowy wziął także pod uwagę, iż w czasie rozprawy sądowej świadek nie kojarzyła dobrze sytuacji objętej punktem drugim aktu oskarżenia i dopiero po odpowiednim nakierowaniu

przypomniała sobie to zdarzenie. Za

niewiarygodne Sąd Rejonowy uznał

oświadczenia wiedzy A. A. głównie w zakresie w jakim podała ona, iż nie widziała ona momentu agresji syna w kontekście bezspornego faktu, iż rzecz działa się w jej obecności, w niewielkim mieszkaniu.

Nadto pomimo tego, iż A. A. oświadczyła, iż nie widziała zajścia, jednocześnie oświadczyła, iż pokrzywdzony miał znieważać jej syna.

Oświadczenia wiedzy A. A. na temat cech charakteru podejrzanego jawią się jako niewiarygodne wobec faktu, iż Sąd Rejonowy przypisał oskarżonemu uprzednie znęcanie się D. J. (1) nad osobą świadka, zakończone umorzeniem i zastosowaniem środków zabezpieczających. Co

więcej świadek A. A. zaprzeczyła części faktów przyznanych przez samego oskarżonego. W związku z powyższym przedmiotowa relacja A. A. złożona w toku rozprawy została oceniona jako niewiarygodna i mająca na celu poprawę sytuacji procesowej osoby oskarżonego i tym samym nie mogła posłużyć ona

		w poczynieniu ustaleń faktycznych.	
PODSTAWA PRAWNA WYROKU			
	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Oskarżony	
#	3.1. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania zgodna z zarzutem	I	D. J. (1)
Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			
<p>D. J. (1) został oskarżony o to, że w dniu 23 grudnia 2019 roku w miejscowości N., wbrew przepisom ustawy posiadał środki odurzające w postaci suszu roślinnego ziela konopii innych niż włókniste o wadze 0,55 grama.</p> <p>Zgodnie z treścią art. 62 ust 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii kto, wbrew przepisom ustawy, posiada środki odurzające lub substancje psychotropowe podlega karze pozbawienia wolności do lat 3. Przedmiotowy tym czynu zabronionego jest przestępstwem powszechnym, formalnym i umyślnym. Dla zrealizowania przedmiotowych znamion niezbędne jest aby</p>			

substancja posiadana przez sprawcę znajdowała się w wykazie środków odurzających stanowiących załącznik do Rozporządzenia Ministra Zdrowia z dnia 17 sierpnia 2018 roku stanowiącego wyraz spełnienia delegacji ustawowej określonej w art. 44 f ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii. Do tego należy wykazać, iż owo posiadanie odbywało się wbrew przepisom omawianego aktu prawnego. Natomiast w ocenie Sądu Rejonowego pojęcie posiadania tj. znamię czasownikowe tego typu czynu zabronionego należy utożsamiać z cywilno prawnym rozumieniem tego pojęcia określonym w księdze 2 kodeksu cywilnego. E. na posiadanie w takowym rozumieniu składają dwa elementy tj. fizyczne władztwo nad rzeczą oraz wola władania danym przedmiotem jak właściciel bądź jak dzierżawca, zastawnik czy najemca (w zależności od charakteru danego posiadania). Należy zwrócić uwagę, iż niektórzy za posiadanie w rozumieniu prawa karnego rozumieją także cywilno prawną konstrukcję dzierżenia tj. posługiwanie się daną rzeczą w czyimś imieniu. Oczywiście z uwagi na fakt, iż owe przestępstwo jest typem

umyślnym niezbędne jest aby jego sprawca posiadał co najmniej świadomość możliwości realizacji wszystkich wyżej omówionych znamion przedmiotowych tego typu czynu zabronionego i na to się godził.

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy nie budzi żadnych wątpliwości, iż D. J. (1) zrealizował wszystkie znamiona przedmiotowe czynu zabronionego określonego w art. 62 ust 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii. Mianowicie nie ulega żadnym wątpliwości, iż znaleziony przy nim susz ziela konopi innych niż włókniste znajduje się w wykazie substancji psychotropowych, środków odurzających sporządzonym przez ministra zdrowia, stanowiącym zarazem załącznik do ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii. Konkretniej rzecz biorąc ta substancja znajduje się pod pozycją 101 w grupie środków odurzających I – N. Oczywiście jest również, iż posiadanie na własny użytek tego rodzaju substancji odurzających jest sprzeczne z dyspozycją norm znajdujących się w ustawie o przeciwdziałaniu narkomanii. Nadto co szczególnie istotne Sąd Rejonowy nie ma wątpliwości, iż ustalony

stan faktyczny pozwala przyjąć, iż władztwo D. J. (1) nad tą substancją stanowiło desygnat posiadania, albowiem miał on tę substancję po to ażeby jej użyć. Co więcej jak sam wyjaśnił czuł się on jej właścicielem. Tym samym w realiach tego postępowania spełnione zostały wszystkie znamiona przedmiotowe występku zarzucanego oskarżonemu.

W ocenie Sądu Rejonowego należy stwierdzić, iż D. J. (1) działał w zamiarze bezpośrednim. W tym zakresie należy stwierdzić, iż jak sam wyjaśnił oskarżony doskonale zdawał on sobie sprawę z charakteru posiadanej przez siebie substancji jak również z faktu, iż tego rodzaju posiadanie jest zabronione na terytorium Rzeczypospolitej – o czym świadczy także jego nerwowe zachowanie będące podstawą interwencji policjantów. O powyższym świadczą nie tylko jego wyjaśnienia czy zasady doświadczenia życiowego, lecz także fakt uprzedniego zażywania tych substancji przez oskarżonego wynikający z opinii biegłych lekarzy psychiatrów, czy chociażby dane zawarte w karcie karnej oskarżonej, obrazujące, iż ów czyn stanowił swoistą

recydywę kryminologiczną oskarżonego. Sąd Rejonowy zważył również na fakt, iż D. J. (1) bez wątpienia chciał realizacji tychże znamion albowiem wskazał on, iż zamierzał się tymi narkotykami odurzyć/ użyć ich. Stąd też należało stwierdzić, iż oskarżony D. J. (1) dopuścił się tego zachowania umyślnie, co pozwoliło na kompletację wszystkich znamion zarzucanego mu czynu zabronionego.

Powyższe stwierdzenia nakazało wziąć pod uwagę kolejny element struktury przestępstwa jakim jest jego karygodność tj. stopień społecznej szkodliwości. W ocenie Sądu Rejonowego stopień społecznej szkodliwości czynu przypisanego oskarżonemu jest niewielki, aczkolwiek wyższy niż znikomy. W tym miejscu należy odnieść się do dobra prawnego chronionego za pomocą przedmiotowej normy prawnej jakim jest zdrowie publiczne. Nie można jednak całkowicie odseparować się od dobra w postaci zdrowia danej jednostki. W ocenie Sądu Rejonowego za stwierdzeniem karygodności owego czynu w rozumieniu art. 1 § 2 k.k. przemawia także fakt, iż sprawca posiadał narkotyki będąc od nich uzależniony. Nie bez znaczenia pozostawał

także fakt uprzedniej karalności oskarżonego za tego rodzaju zachowanie, co należy traktować jako okoliczności związane z przedmiotowym czynem. Co więcej Sąd Rejonowy dostrzegł także, iż D. J. (1) posiadał tę środki w miejscu publicznym. Stopień społecznej szkodliwości intensyfikuje też fakt, że oskarżony działał w zamiarze bezpośrednim i doskonale zdawał sobie sprawę z naruszenia normy sankcjonowanej. Nie ulega wątpliwości także, iż posiadanie substancji, których zażywanie niesie ze sobą szereg negatywnych konsekwencji społecznych czy zdrowotnych jest także społecznie szkodliwe. Stąd też Sąd Rejonowy uznał, iż stopień społecznej szkodliwości tego czynu przekraczał próg znikomości i tym samym był karygodny w rozumieniu pięcioelementowej struktury przestępstwa, sankcjonowanej w polskim systemie prawa karnego. Jednakże owa niewielka społeczna szkodliwość przypisanego oskarżonemu czynu wskazała na konieczność przyjęcia, iż ów czyn D. J. (1) stanowił wypadek mniejszej wagi, o którym mowa w art. 62 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii. Za tego rodzaju klasyfikacją przemawiała przede

wszystkim ilości ujawnionej substancji odurzającej, jej charakter – ziele konopi innych niż włókniste zaliczane jest do tzw. miękkich narkotyków czy też fakt, iż oskarżony posiadał te środki na własny użytek, co zmniejsza zagrożenie dla dobra prawnego w porównaniu z sytuacją gdyby sprawca posiadał te środki w okolicznościach wskazujących na zamiar uczestnictwa w ich obrocie.

Jednocześnie Sąd Rejonowy zważył, iż czyn oskarżonego był zawiniony w świetle normatywnej teorii winy. W tym kontekście Sąd Rejonowy zwrócił uwagę, iż D. J. (1) jest osobą dorosłą, doskonale zdającą sobie sprawę z zakazu posiadania ziela konopi innych niż włókniste, chociażby na własny użytek. Co więcej w świetle opinii biegłych psychiatrów w chwili inkryminowanego zachowania D. J. (1) posiadał zachowaną zdolność rozpoznania jego znaczenia i pokierowania swoim postępowaniem. Okolicznością limitującą stopień zawinienia jest natomiast stwierdzone przez biegłych psychiatrów uzależnienie oskarżonego. Oprócz tej kwestii brak jest innych przesłanek wpływających na poziom zawinienia oskarżonego. W

szczególności nie działał on w stanie wyższej konieczności czy innej anormalnej sytuacji motywacyjnej. W związku z powyższym Sąd Rejonowy stwierdził, iż czyn oskarżonego był zawiniony wedle dyspozycji art. 1 § 3 k.k.

Owo stwierdzenie skompletowało strukturę przestępstwa stypizowanego w art. 62 ust. 1 w zw. ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii. Stąd też w punkcie I wyroku Sąd Rejonowy uznał D. J. (1) za winnego tego występk.

#

3.1. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania zgodna z zarzutem

III

D. J. (1)

Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej

W punkcie II aktu oskarżenia Prokuratura Rejonowa w (...) oskarżyła D. J. (1) o to, że 28 grudnia 2019 roku w N., poprzez uderzenie pięścią w twarz J. F., spowodował u niego obrażenia ciała w postaci złamania wieloodłamowego kości nosa z przemieszczeniem, złamania przyśrodkowej ściany oczodołu lewego, skutkujące naruszeniem czynności narządów ciała pokrzywdzonego na okres

przekraczający siedem dni, przy czym czynu tego oskarżony dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności za podobne przestępstwo umyślne tj. o przestępstwo z art. 157 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

Zgodnie z treścią art. 157 § 1 k.k. na gruncie tego przepisu penalizowane jest powodowanie naruszenie czynności narządów ciała pokrzywdzonego lub rozstroju zdrowia na okres trwający dłużej niż 7 dni. W przedmiotowym kontekście należy zwrócić uwagę, iż przedmiotowy występki jest typem formalnym, materialnym. Odnośnie samego znamienia czasownikowego należy podkreślić, iż słowo powodować jest najpojemniejszym określeniem skutkowości. Przez co należy stwierdzić, iż każde zachowanie będące zdolne do obiektywnego przypisania skutku mieści się w zakresie znaczeniowym słowa powodować. Nie budzi jednocześnie żadnych wątpliwości, iż omawianego występku można dopuścić się w obydwu formach zamiaru.

Jednocześnie przesłanki tzw. recydywy zwykłej ustawodawca określił w art. 64 § 1 k.k. Według tego przepisu

przestępstwo popełnione jest w warunkach recydywy, jeśli sprawca był karany uprzednio za umyślne przestępstwo podobne na karę co najmniej 6 miesięcy pozbawienia wolności i czynu tego dopuścił się w okresie 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności.

Przekładając powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy Sąd Rejonowy nie miał wątpliwości, iż oskarżony D. J. (1) wypełnił znamiona przedmiotowe i podmiotowe zarzucanego mu występku. W pierwszej kolejności trzeba bowiem zaznaczyć, iż uderzenie pokrzywdzonego w twarz pozostawało w adekwatnym związku przyczynowo – skutkowym z obrażeniami doznanymi przez pokrzywdzonego. To bowiem na skutek owego ciosu doszło do wskazanej w zarzucie naruszenia integralności cielesnej J. F.. W przedmiotowej sprawie brak jest jakichkolwiek przesłanek wskazujących na zerwanie możliwości obiektywnego przypisania skutku zarówno w aspekcie ontologicznym jak i normatywnym. Natomiast w świetle opinii biegłego lekarza ortopedy bezsporne jest (nie było w toku procesu w żaden sposób kwestionowane), iż owe obrażenia ciała

J. F. naruszyły czynności jego narządów ciała na okres przekraczający siedem dni. Oczywistym jest zarazem stwierdzenie, iż owo wyprowadzenie celnego ciosu w kierunku pokrzywdzonego mieści się w desygnacie pojęcia powodować. Podobnie Sąd Rejonowy nie miał wątpliwości, iż owo zachowanie cechował zamiar bezpośredni. Tylko bowiem chęcią wyrządzenia tego rodzaju uszczerbku na zdrowiu można wytłumaczyć wyprowadzenie silnego ciosu pięścią przez zdrowego postawnego mężczyznę w znacznie starszego, schorowanego pokrzywdzonego, posiadającego jednocześnie znacznie gorsze warunki fizyczne. Co więcej oskarżony miał już wcześniej doświadczenie w stosowaniu przemocy i związanej z nią skutkami w postaci obrażeń ciała. Nie można więc twierdzić, iż oskarżony mógł nie zdawać sobie sprawy z siły swoich uderzeń. Jednocześnie Sąd Rejonowy za niewiarygodne uznał wyjaśnienia D. J. (1) w zakresie w jakim wskazywał na przypadkowość owego uderzenia, przyjmując w tym względzie za wiarygodne depozycje J. F.. Tym samym Sąd stwierdził, iż zachowanie D. J. (1)

wypełniło znamiona czynu zabronionego z art. 157 § 1 k.k.

Jednocześnie Sąd Rejonowy zwrócił uwagę, iż D. J. (1) był uprzednio karany za przestępstwa umyślne, których skutkiem było naruszenie obrażeń ciała pokrzywdzonego. Co więcej oskarżony był także wielokrotnie skazywany za przestępstwa z użyciem przemocy, co również należy w świetle definicji legalnej z art. 115 § 3 k.k. uznać za przestępstwo podobne. Analiza danych odnośnie wykonania kary, a także odpisów prawomocnych wyroków implikuje stwierdzenie, iż za te przestępstwa podobne wymierzano uprzednio D. J. (1) kary pozbawienia wolności. D. J. (1) ponadto odbywał tę kary pozbawienia wolności w okresach 27 sierpnia 2015 roku do 8 listopada 2016 roku, a także w okresie od 4 kwietnia 2019 roku do 29 września 2019 roku. Tym samym oczywistym jest, iż w świetle wyżej przeprowadzonych rozważań zachowanie oskarżonego należy zaklasyfikować jako popełnienie umyślnego występku umyślnego podobnego do przestępstw za które oskarżony odbył, co najmniej 6 miesięcy pozbawienia wolności. Jednocześnie oczywistym jest, iż owo zachowanie

mieściło się w okresie 5 lat od odbycia ostatniej kary za umyślne przestępstwo podobne. E. należało stwierdzić, iż występki z art. 157 § 1 k.k. zostały popełnione w warunkach art. 64 § 1 k.k.

Powyższe stwierdzenie aktualizuje konieczność oceny kolejnego elementu struktury przestępstwa tj. stopnia społecznej szkodliwości. Rozpatrując tę problematykę należy stwierdzić, iż ustawodawca w art. 115 § 2 k.k. zawarł zamknięty katalog kwantyfikatorów stopnia społecznej szkodliwości. Zgodnie z tym przepisem Sąd oceniając stopień społecznej szkodliwości danego czynu jest zobowiązany wziąć pod uwagę rodzaj i charakter naruszonego dobra, rozmiary wyrządzonej lub grożącej szkody, sposób i okoliczności popełnienia czynu, wagę naruszonych przez sprawcę obowiązków, jak również postać zamiaru, motywację sprawcy, rodzaj naruszonych reguł ostrożności i stopień ich naruszenia. W ocenie Sądu Rejonowego czyn oskarżonego cechowała znaczna społeczna szkodliwość, wielokrotnie przekraczająca próg znikomości. Uzasadniając owe stwierdzenie należy zwrócić na następujące aspekty sprawy. W pierwszej kolejności

wzburzenie wywołuje skrajna nierównowaga sił, tj. sprawca użył przemocy wobec osoby wielokrotnie słabszej. Co więcej D. J. (1) zastosował ową przemoc w mieszkaniu pokrzywdzonego, korzystając wcześniej z jego gościny. Nadto Sąd Rejonowy za niewiarygodne uznał oświadczenia wiedzy oskarżonego jakoby ten miał być przez J. F. sprowokowany. Nie bez znaczenia pozostaje również charakter obrażeń doznanych przez pokrzywdzonego, które w sposób znaczący przekraczają próg minimalnych obrażeń ciała mieszczących się w zakresie przypisanego oskarżonemu czynu zabronionego. W ocenie Sądu intensyfikująco na poziom karygodności tego czynu przemawia także fakt, iż oskarżony działał w zamiarze bezpośrednim. Nie bez znaczenia był także fakt, iż oskarżony pomimo wcześniejszego prawomocnego skazania ponownie zastosował przemoc wobec tej samej osoby, co znacząco intensyfikuje wiktymizację J. F., co także nie może zostać oderwane od oceny stopnia społecznej szkodliwości tego czynu. W związku z powyższym Sąd Rejonowy przyjął, iż czyn oskarżonego był karygodny w rozumieniu art. 1 § 2 k.k., a stopień jego społecznej

szkodliwości należy ocenić jako znaczny.

W przedmiotowej sprawie nie zaszły żadne okoliczności limitujące poziom zawinienia D. J. (1). W szczególności jest on osobą dorosłą, doskonale zdającą sobie sprawę z prawnie karnej ochrony dobra prawnego w postaci życia i zdrowia. Co więcej owa świadomość winna być szczególnie utrwalona biorąc pod uwagę uprzednie skazania D. J. (1), gdzie między innymi w związku z jego bezprawnymi atakami na powyższe dobro prawne był zmuszony odbywać kary pozbawienia wolności. Jak wynika z opinii biegłych lekarzy psychiatrów D. J. (1) w chwili czynu miał zachowaną zdolność jego rozpoznania oraz pokierowania swoim postępowaniem. Nadto w przedmiotowej sprawie nie ujawniły się inne okoliczności chociażby limitujące poziom jego zawinienia jak chociażby stan wyższej konieczności czy inna anormalna sytuacja motywacyjna. Sąd Rejonowy nie podzielił także argumentacji oskarżonego odnoszącej się do rzekomej prowokacji ze strony pokrzywdzonego. Stąd też należało przyjąć, iż poziom zawinienia D. J. (1) w realiach tego czynu był wysoki.

<p>W związku z powyższym Sąd Rejonowy w punkcie III wyroku uznał oskarżonego D. J. (1) za winnego występku z art. 157 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.</p>			
#	<p>3.1. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania zgodna z zarzutem</p>	VII	D. J. (1)
<p>Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej</p>			
<p>Oskarżyciel publiczny w punkcie 3 skargi oskarżycielskiej zarzucił D. J. (1), iż w dniu 11 kwietnia 2020 roku w N. przy ulicy (...) z terenu kościoła (...) działając wspólnie i w porozumieniu z inną ustaloną osobą, wobec której materiały postępowania zostały wyłączone do odrębnego prowadzenia, dokonał kradzieży z włamaniem do drewnianej szkatułki na ofiarę pieniężną w ten sposób, że zmierzając bezpośrednio do zaboru w celu przywłaszczenia pieniędzy znajdujących się w szkatułce wyniósł w/ w przedmiot z kościoła, a następnie poprzez wyłamanie jej zawiasów pokrywy zabezpieczającej dokonał kradzieży pieniędzy z jej środka w kwocie 400 złotych czym działał na szkodę (...) w N. przy czym czynu dopuścił</p>			

się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne tj. występku z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

Zgodnie z treścią art. 279 § 1 k.k. kto kradnie z włamaniem podlega karze pozbawienia wolności od roku do lat 10. Nie budzi żadnych wątpliwości, iż ów czyn zabroniony jest typem kwalifikowanym kradzieży zwykłej opisanej w art. 278 § 1 k.k., gdzie okolicznością modalizującą – zwiększającą stopień społecznej szkodliwości jest pokonanie przez sprawcę zmierzającego do zaboru cudzej rzeczy ruchomej zaktualizowanej przeszkody/ zabezpieczenia chroniącej dostęp nieograniczonej publiczności do pewnego zamkniętego pomieszczenia bądź też samo w sobie stanowiące zamknięte pomieszczenie (np. samochód czy inne pojazdy mechaniczne). Tym samym dla przyjęcia kradzieży niezbędnym jest ażeby sprawca pokonał pewną przeszkodę chroniącej dostęp do cudzej rzeczy ruchomej znajdującym się w owym zamkniętym pomieszczeniu. Inaczej dla przypisania sprawcy kradzieży z włamaniem konieczne jest ażeby sprawca nie tylko jak w przypadku

kradzieży zwykłej wyjął spod władztwa innej osoby cudzą rzecz ruchomą (która to rzecz posiada rozszerzoną poza językowe brzmieniu definicje legalną w art. 115 § 9 k.k.), lecz także aby sprawca dokonując zaboru przełamał zaktualizowane zabezpieczenie, którym władający uprzednio rzeczą zaimplementował chęć ochrony własnego stanu posiadania. Oczywiście dla spełnienia znamion tego typu konieczne jest spełnienie pozostałych znamion kradzieży tj. zabór rzeczy ruchomej polegający według dominującej teorii zaboru na wyjęciu danego przedmiotu spod władztwa jego posiadacza i objęciu nad nim władztwa. Oczywiście jest też, iż owa rzecz ruchoma powinna być cudza względem mienia sprawcy. Natomiast znamieniem strony podmiotowej owego występkę jest działanie sprawcy w zamiarze kierunkowym polegającym na chęci przywłaszczenia zabranego mienia. Jednocześnie należy wskazać, iż w doktrynie prawa karnego przyjmuje się włamanie w sytuacji gdy sprawca zabiera rzecz stanowiącą odrębną całość w zamiarze zaboru znajdujących się w niej przedmiotów np. przykład sejfów czy skarbnicy. Nie ulega jednak wątpliwości, iż w takim przypadku faza

dokonania jest spełniona dopiero w momencie gdy sprawca wyjmie z wnętrza skradzionego przedmiotu jego zawartość. Natomiast kradzież tego zewnętrznego opakowania rzeczy będącej obiektem zamiaru sprawcy traktowane jest jako współukarany czyn uprzedni.

Jednocześnie przesłanki tzw. recydywy zwykłej ustawodawca określił w art. 64 § 1 k.k. Według tego przepisu przestępstwo popełnione jest w warunkach recydywy, jeśli sprawca był karany uprzednio za umyślne przestępstwo podobne na karę co najmniej 6 miesięcy pozbawienia wolności i czynu tego dopuścił się w okresie 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności.

Biorąc pod uwagę powyższe stwierdzenia Sąd Rejonowy stwierdził, iż zachowanie D. J. (1) wyczerpało znamiona zarzucanego mu przestępstwa. W tym zakresie trzeba było wziąć pod uwagę fakt, iż przedmiotowa szkatułka i znajdujące się w niej pieniądze stanowiły rzecz bez wątplenia cudzą dla mienia oskarżonego i jego współsprawcy. Sąd Rejonowy nie miał wątpliwości zarazem, iż skradziona szkatułka wyposażona była w

aktualizowane zabezpieczenie, będąca manifestacją jej legalnego posiadacza, chęci ochrony dostępu do jej środka przez osoby trzecie. W świetle wyjaśnień oskarżonego oczywistym jest, iż D. J. (1) wraz z współsprawcą dokonali zaboru rzeczony skarbonki, a następnie wspólnie przełamali jej zabezpieczenia poprzez wyważenie zawiasów jej pokrywy. Następnie oskarżony miał dokonać zaboru znajdujących się w niej środków pieniężnych o wartości co najmniej 400 złotych. Odnośnie zawartości tej szkatułki Sąd uznał za wiarygodne zeznania C. P.. Nie ulega zarazem wątpliwości, iż działanie sprawców polegające na wyciągnięciu znajdujących się w środku pieniędzy i podjęciu ucieczki w sposób jednoznaczny manifestowało ich zamiar polegający na chęci przywłaszczenia rzeczonych środków finansowych. W związku z powyższym należało stwierdzić, iż D. J. (1) działając w celu przywłaszczenia dokonał zaboru pieniędzy znajdujących się w środku rzeczony szkatułki po uprzednim przełamaniu jej z aktualizowanego zabezpieczenia. E. swoim zachowaniem D. J. (1) wypełnił znamiona czynu

zabronionego określonego w art. 279 § 1 k.k.

Jednocześnie Sąd Rejonowy zwrócił uwagę, iż D. J. (1) był uprzednio karany za przestępstwa umyślne popełnione przeciwko mieniu, które to z uwagi na tożsamość dobra prawnego należy uznać za umyślne przestępstwa podobne.. Analiza danych odnośnie wykonania kary, a także odpisów prawomocnych wyroków implikuje stwierdzenie, iż za te przestępstwa podobne wymierzano uprzednio D. J. (1) kary pozbawienia wolności. D. J. (1) ponadto odbywał rzeczony kary pozbawienia wolności w okresach 27 sierpnia 2015 roku do 8 listopada 2016 roku, a także w okresie od 4 kwietnia 2019 roku do 29 września 2019 roku. Tym samym oczywistym jest, iż w świetle wyżej przeprowadzonych rozważań zachowanie oskarżonego należy zaklasyfikować jako popełnienie umyślnego występku umyślnego podobnego do przestępstw za które oskarżony odbył, co najmniej 6 miesięcy pozbawienia wolności. Jednocześnie oczywistym jest, iż owo zachowanie mieściło się w okresie 5 lat od odbycia ostatniej kary za umyślne przestępstwo podobne. E. należało stwierdzić, iż występki z art. 279 § 1 k.k. został

popelniony w warunkach art. 64 § 1 k.k.

Powyższe stwierdzenie aktualizuje konieczność oceny kolejnego elementu struktury przestępstwa tj. stopnia społecznej szkodliwości. Rozpatrując tę problematykę należy stwierdzić, iż ustawodawca w art. 115 § 2 k.k. zawarł zamknięty katalog kwantyfikatorów stopnia społecznej szkodliwości. Zgodnie z tym przepisem Sąd oceniając stopień społecznej szkodliwości danego czynu jest zobowiązany wziąć pod uwagę rodzaj i charakter naruszonego dobra, rozmiary wyrządzonej lub grożącej szkody, sposób i okoliczności popełnienia czynu, wagę naruszonych przez sprawcę obowiązków, jak również postać zamiaru, motywację sprawcy, rodzaj naruszonych reguł ostrożności i stopień ich naruszenia. W ocenie Sądu Rejonowego stopień społecznej szkodliwości tego czynu D. J. (1) należy ocenić jako średni. W tej kwestii zasadnicze znaczenie miał fakt, iż oskarżony dopuścił się kradzieży ze specyficznego miejsca jakim jest kościół – będący dobrem wspólnym zrzeszonej w nim wspólnoty. Co więcej nie bez znaczenia pozostawał fakt, iż owe pieniądze miały być przeznaczone na pomoc

ubogim. Należało zwrócić także uwagę na dzień inkryminowanego czynu tj. okres szczególnie doniosły dla podmiotu pokrzywdzonego tym przestępstwem. E. owym zachowaniem sprawca nie tylko naruszył dobro prawne w postaci mienia lecz także wyraził nieposzanowanie dla tradycji i uczuć religijnych osób tworzących ową parafię. Sąd Rejonowy zwrócił także uwagę, iż sprawcy działali „w biały dzień” manifestując tym samym swoje nieposzanowanie dla porządku prawnego. Natomiast na korzyść sprawców działał fakt, iż w rzeczonyj skarbonce znajdowała się stosunkowa nie duża ilość pieniędzy. W związku z powyższym Sąd Rejonowy uznał, iż zachowanie D. J. (1) było karygodne w rozumieniu art. 1 § 2 k.k. Jednocześnie wyżej wspomniany poziom społecznej szkodliwości przypisanego oskarżonemu czynu przeciwstawił się przyjęciu, iż rzeczona kradzież z włamaniem stanowiła wypadek mniejszej wagi, o którym mowa w art. 283 k.k. W tym względzie warto zwrócić uwagę, iż za przyjęciem tego rodzaju kwalifikacji musi przemawiać nie tylko niski stopień społecznej szkodliwości danego czynu, lecz

także kwestie natury podmiotowej, które w realiach tej sprawy również dezawuowały możliwość zakwalifikowania tego czynu jako wypadku mniejszej wagi.

Jednocześnie nie ulega wątpliwości, iż czyn D. J. (1) należy określić jako zawiniony w świetle wymogów normatywnej teorii winy. W tym zakresie Sąd Rejonowy zwrócił uwagę, iż oskarżony jest osobą dorosłą, doskonale zdającą sobie sprawę z prawnokarnej ochrony mienia. Co więcej owa norma sankcjonowana powinna być w sposób szczególny zinternalizowana, z uwagi na jego uprzednie skazania za przestępstwa z rozdziału XXXV kodeksu karnego. Na dodatek jak wynika z opinii biegłych lekarzy psychiatrów w przedmiotowej sprawie nie doszło do wypełnienia hipotezy zawartej w art. 31 k.k. Nadto brak w tej sprawie jakichkolwiek okoliczności faktycznych limitujących poziom zawinienia D. J. (1). Stąd też Sąd Rejonowy stwierdził, iż w realiach tego procesu istnieje możliwość postawienia oskarżonemu relewantnego zarzutu braku posłuchu dla normy sankcjonowanej. Jednocześnie poziom

<p>owego zawinienia należy określić jako wysoki.</p> <p>Mając na uwadze powyższe okoliczności Sąd Rejonowy w punkcie VII wyroku uznał D. J. (1) za winnego występku z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.</p>			
#	3.1. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania zgodna z zarzutem	IX	D. J. (1)
Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			
<p>W punkcie 4 aktu oskarżenia D. J. (1) został oskarżony o to, że w dniu 4 czerwca 2020 roku w N. dokonał rozboju na osobie J. F. w ten sposób, że używając przemocy w postaci zadawania wielokrotnie uderzeń rękami w twarz głowę, klatkę piersiową spowodował i niego liczne powierzchowne urazy ciała, stłuczenie klatki piersiowej, podejrzenie złamania nos, które to obrażenia naruszyły czynności narządów jego ciała na okres nieprzekraczający 7 dni, doprowadzając do przewrócenia się pokrzywdzonego na łóżko, a następnie zabrał mu w celu przywłaszczenia portfel wraz z pieniędzmi o wartości 115 złotych</p>			

oraz dwa telefony marki N. , powodując szkodę o łącznej wartości 525 złotych, przy czym czynu tego oskarżony dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności tj. o przestępstwo z art. 280 § 1 k.k. i art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

W tym miejscu należy przywołać treść art. 280 § 1 k.k., zgodnie z którym przestępstwa rozboju dopuszcza się ten kto kradnie używając przemocy wobec osoby, grożąc jej natychmiastowym użyciem albo doprowadzając ofiarę do stanu bezradności bądź nieprzytomności. Nie ulega żadnym wątpliwości, iż owo przestępstwo jest typem powszechnym materialnym tj. mogącym zostać popełniony przez każdą osobę i dla dokonania której konieczny jest materialny substrat przestępstwa w postaci wyjęcia spod władztwa cudzej rzeczy ruchomy i objęcie tego władztwa przez sprawcę czynu. Wskazuje się także, iż rozbój jest typem kwalifikowanym kradzieży czyli do jego zrealizowania konieczne jest wyczerpanie wszystkich znamion opisanych w art. 278 § 1 k.k. oraz wymienionych powyżej

czasownikowych znamion modalizujących. Doniosłe znaczenie ma tutaj fakt, iż rozbój jest przestępstwem dwuaktowym tym samym sprawca podejmując owych czasownikowych znamion modalizujących implikujących późniejszy zabór musi działać celem przywłaszczenia cudzej rzeczy ruchomej. Bezsporne jest także, iż znamię przemocy na gruncie tego przepisu należy odczytywać jako fizyczną ingerencję w nietykalność cielesną ofiary mającą na celu przełamanie jej oporu – tj skutkującą wyjęciem cudzej rzeczy ruchomej spod jej władztwa. Sąd Rejonowy zwraca także uwagę, iż owa groźba będąca także sposobem realizacji znamion przedmiotowych rozboju musi dotyczyć owego rozumienia przemocy wobec osoby. Natomiast bez znaczenia na gruncie obowiązującego dzisiaj kodeksu karnego jest stopień natężenia tej przemocy, co argumentuje się poprzez normatywne odejście od dawnego określenia gwałtu na osobie.

Jednocześnie zgodnie z treścią art. 157 § 2 k.k. przestępstwa tego dopuszcza się ten kto powoduje u innej osoby naruszenie czynności narządów ciała lub rozstrój zdrowia na

okres nie przekraczający siedmiu dni. W tym zakresie należy zwrócić uwagę, na konieczność wywołania działaniem sprawcy pewnej materialnego skutku w postaci naruszenia czynności narządów ciała tj. wykraczających poza naruszenie nietykalności cielesnej.

Odnosząc się natomiast do strony podmiotowej obu przestępstw należy zwrócić uwagę, iż wobec użycia przez ustawodawcę przy opisie kradzieży określenia w celu przywłaszczenia, także rozboju jako kwalifikowanego typu kradzieży można dopuścić się jedynie w szczególnym zamiarze bezpośrednim. Inaczej ma się kwestia strony podmiotowej przy przestępstwie z art. 157 § 2 k.k., kiedy to sprawca może działać również w zamiarze wynikowym tj. mając świadomość możliwości popełnienia czynu zabronionego na to się godzić.

Natomiast przesłanki tzw. recydywy zwykłej ustawodawca określił w art. 64 § 1 k.k. Według tego przepisu przestępstwo popełnione jest w warunkach recydywy, jeśli sprawca był karany uprzednio za umyślne przestępstwo podobne na karę co najmniej 6 miesięcy pozbawienia wolności i

czynu tego dopuścił się w okresie 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności

Przekładając powyższe uwagi na grunt niniejszej sprawy Sąd Rejonowy nie miał wątpliwości, iż przemoc na osobie J. F. była nakierowana na wyjęcie spod jego władztwa owych rzeczy ruchomych. O powyższym świadczą bowiem jednoznacznie słowa wypowiedane przez oskarżonego, w trakcie stosowania owej przemocy wobec osoby. Należy bowiem zauważyć, iż J. F. w toku pierwszego przesłuchania wskazał, iż D. J. (1) krzyczał do niego dawaj wszystko bo cię zabije(w wulgarnym synonimie). Tym samym nie budzi wątpliwości, iż właśnie owa przemoc wobec osoby – a tylko tak można zakwalifikować wymierzanie uderzeń po głowie i tułowiu oskarżonego- była ukierunkowana na uzyskanie władztwa nad przedmiotami stanowiący własność pokrzywdzonego.

Jednocześnie Sąd Rejonowy dostrzegł, iż owa przemoc była uzupełniana jeszcze poprzez groźbę spowodowania śmierci, co również wypełnia znamiona typu określonego w art. 280 § 1 k.k. W związku z powyższym Sąd uzupełnił

opis przedmiotowego zachowania o stosowanie gróźb użycia przemocy wobec osoby, gdyż zachowanie to uzupełniało stosowaną przemoc fizyczną, a kontekst całej sprawy obrazuje fakt, iż rzeczona groźba miała na celu przełamanie oporu pokrzywdzonego i wyjęcie spod jego władztwa owych rzeczy ruchomych. Oczywistym zarazem jest fakt, iż przedmiot zaboru oskarżonego tj. portfel wraz z pieniędzmi oraz dwa telefony komórkowe wypełniły znamię cudzej rzeczy ruchomej. Podobnie oczywistym jest fakt, iż z uwagi na wyjęcie spod władztwa J. F. i objęciu tego władztwa przez oskarżonego w realiach tego procesu mieliśmy do czynienia z fazą dokonania. Sąd Rejonowy nie miał także wątpliwości, iż przedmiotowe oddziaływanie fizyczne na osobę pokrzywdzonego pozostawało w adekwatnym związku przyczynowo – skutkowym z jego obrażeniami ciała – stwierdzonymi w opinii biegłego ortopedy. Ta okoliczność warunkowała stwierdzenie, iż jednym czynem D. J. (1) nie tylko wypełnił znamiona przedmiotowe przestępstwa rozboju, lecz także występku stypizowanego w art. 157 § 2 k.k. Jednocześnie

Sąd Rejonowy zważył, iż owa przemoc była stosowana w celu wyjęcia spod władztwa pokrzywdzonego owych przedmiotów. Także późniejsze zachowanie D. J. (1) polegające na opuszczeniu tego mieszkania wraz ze skradzionymi rzeczami obrazuje fakt, iż działał on w zamiarze przywłaszczenia owych rzeczy ruchomych stanowiących własność J. F.. Nadto Sąd Rejonowy stwierdził, iż D. J. (1) miał świadomość możliwości spowodowania skutku w postaci spowodowania uszczerbku na zdrowiu pokrzywdzonego i pomimo tego faktu kontynuował swój bezprawny zamach czym zaimplementował godzenie się na wywołanie tego rodzaju skutku, co wystarcza do przyjęcia zamiaru wynikowego. Tym samym również skutek z art. 157 § 2 k.k. oskarżony obejmował swoim zamiarem, co pozwoliło na przypisanie mu tego przestępstwa. E. zebrany w tej sprawie materiał dowodowy pozwalał na stwierdzenie, iż zachowanie oskarżonego z 4 czerwca 2020 roku wypełniło znamiona z art. 280 § 1 k.k. i art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. Jednocześnie Sąd Rejonowy zwrócił uwagę, iż D. J. (1) był uprzednio karany za przestępstwa umyślne

popelnione przeciwko mieniu i zdrowiu, które to występki z uwagi na tożsamość dobra prawnego należy uznać za umyślne przestępstwa podobne. Co więcej także jego uprzednie przestępstwa były połączone ze stosowaniem przemocy. Analiza danych odnośnie wykonania kary, a także odpisów prawomocnych wyroków implikuje stwierdzenie, iż za te przestępstwa podobne wymierzano uprzednio D. J. (1) kary pozbawienia wolności. D. J. (1) ponadto odbywał rzezony kary pozbawienia wolności w okresach 27 sierpnia 2015 roku do 8 listopada 2016 roku, a także w okresie od 4 kwietnia 2019 roku do 29 września 2019 roku. Tym samym oczywistym jest, iż w świetle wyżej przeprowadzonych rozważań, zachowanie oskarżonego należy zaklasyfikować jako popelnienie umyślnego występkę umyślnego podobnego do przestępkw za które oskarżony odbył, co najmniej 6 miesięcy pozbawienia wolności. Jednocześnie oczywistym jest, iż owo zachowanie mieściło się w okresie 5 lat od odbycia ostatniej kary za umyślne przestępstwo podobne. E. należało stwierdzić, iż występki z art. 280 § 1 k.k. i art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 §

2 k.k. został popełniony w warunkach art. 64 § 1 k.k.

Powyższe stwierdzenie aktualizuje konieczność oceny kolejnego elementu struktury przestępstwa tj. stopnia społecznej szkodliwości. Rozpatrując tę problematykę należy stwierdzić, iż ustawodawca w art. 115 § 2 k.k. zawarł zamknięty katalog kwantyfikatorów stopnia społecznej szkodliwości. Zgodnie z tym przepisem Sąd oceniając stopień społecznej szkodliwości danego czynu jest zobowiązany wziąć pod uwagę rodzaj i charakter naruszonego dobra, rozmiary wyrządzonej lub grożącej szkody, sposób i okoliczności popełnienia czynu, wagę naruszonych przez sprawcę obowiązków, jak również postać zamiaru, motywację sprawcy, rodzaj naruszonych reguł ostrożności i stopień ich naruszenia. W ocenie Sądu Rejonowego stopień społecznej szkodliwości tego czynu D. J. (1) należy ocenić jako wysoki. Za takim stwierdzeniem przemawiały następujące okoliczności tego czynu: fakt, iż oskarżony korzystał wcześniej z gościny pokrzywdzonego, który pomimo wcześniejszych bezprawnych zachowań D. J. (1) zdecydował umożliwić mu kąpiel i zjedzenie śniadania, brak

faktycznych powodów do podjęcia agresywnego zachowania względem pokrzywdzonego, który wbrew twierdzeniom oskarżonego w żaden sposób go nie prowokował, fakt popełnienia uprzednio 2 przestępstw na szkodę pokrzywdzonego, co znacząco zwiększa stopień jego wiktyimizacji, duże nasilenie przemocy ze strony podejrzanego, fakt stosowanie tejże przemocy w domu pokrzywdzonego, stosunkowo duże obrażenia ciała J. F. jak na przestępstwo z art. 157 § 2 k.k., stosowanie wobec pokrzywdzonego wzmocnionego oddziaływania tj. zarówno stosowania przemocy jak i grożenia pozbawieniem życia. To wszystko powoduje, że czyn D. J. (1) należało ocenić jako karygodny i zasługujący na wszelkie możliwe potępienie. Tym samym oczywistym jest spełnienie wymogów określonych w art. 1 § 2 k.k. Jednocześnie wyżej wspomniany poziom społecznej szkodliwości przypisanego oskarżonemu czynu przeciwstawił się przyjęciu, iż rzeczona kradzież z włamaniem stanowiła wypadek mniejszej wagi, o którym mowa w art. 283 k.k. W tym względzie warto zwrócić uwagę, iż za przyjęciem tego rodzaju kwalifikacji

musi przemawiać nie tylko niski stopień społecznej szkodliwości danego czynu, lecz także kwestie natury podmiotowej, które w realiach tej sprawy również dezawuowały możliwość zakwalifikowania tego czynu jako wypadku mniejszej wagi.

Sąd Rejonowy stwierdził także, iż czyn oskarżonego D. J. (1) był zawiniony w świetle wymogów normatywnej teorii winy. W tym zakresie Sąd Rejonowy zwrócił uwagę, iż oskarżony jest osobą dorosłą, doskonale zdającą sobie sprawę z prawnym karnej ochrony mienia. Co więcej owa norma sankcjonowana powinna być w sposób szczególnie zinternalizowana z uwagi na jego uprzednie skazania za przestępstwa z rozdziału XXXV kodeksu karnego. Na dodatek jak wynika z opinii biegłych lekarzy psychiatrów w przedmiotowej sprawie nie doszło do wypełnienia hipotezy zawartej w art. 31 k.k. Nadto brak w tej sprawie jakichkolwiek okoliczności faktycznych limitujących poziom zawinienia D. J. (1) takich jak stan wyższej konieczności czy anormalna sytuacja motywacyjna. Podobnie Sąd nie dał wiary wyjaśnieniom oskarżonego jakoby to J. F. miał pierwszy

go zaatakować. Stąd też Sąd Rejonowy stwierdził, iż w realiach tego procesu istnieje możliwość postawienia oskarżonemu relewantnego zarzutu braku posłuchu dla normy sankcjonowanej. Jednocześnie poziom owego zawinienia należy określić jako wysoki..

Dlatego też Sąd Rejonowy w punkcie IX wyroku uznał oskarżonego D. J. (1) za winnego występku z art. 280 § 1 k.k. i art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. , modyfikując nieco we wskazanym wyżej zakresie opis czynu przypisanego oskarżonemu (dodając zagrożenie natychmiastowym użyciem przemocy wobec osoby).

#	3.2. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania niezgodna z zarzutem		
Zwięzłe o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			
#	3.3. Warunkowe umorzenie postępowania		
Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięzłe o powodach warunkowego umorzenia postępowania			

#	3.4. Umorzenie postępowania		
Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięzłe o powodach umorzenia postępowania			
#	3.5. Uniewinnienie		
Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięzłe o powodach uniewinnienia			
KARY, Środki Karne, PRzepadek, Środki Kompensacyjne i środki związane z poddaniem sprawcy próbie			
Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności
D. J. (1)	I	kara jednostkowa	Zgodnie z treścią art. 62 ust 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii występki przypisany oskarżonemu D. J. (1) w punkcie I wyroku zagrożony jest grzywną, karą ograniczenia wolności oraz karą do 2 lat pozbawienia wolności. Nadto należy pamiętać, iż zgodnie z dyrektywą zawartą w art. 58 k.k., w przypadku tego rodzaju ustawowego zagrożenia karę pozbawienia wolności

można wymierzyć tylko i wyłącznie w sytuacji gdy inna kara nie jest w stanie spełnić pokładanych w nich nadziei. Jednocześnie należy przypomnieć, iż w świetle art. 53 k.k. kara w polskim systemie prawa karnego winna być odzwierciedleniem stopnia społecznej szkodliwości danego czynu przy zastrzeżeniu limitującego poziomu winy. W realiach przedmiotowego procesu Sąd Rejonowy zważył, iż stopień społecznej szkodliwości czynu D. J. (1) był nieznaczny, zaledwie przekraczający poziom znikomości. Także poziom winy, z uwagi na stwierdzenie zawarte w opinii biegłych psychiatrów odnoszące się do uzależnienia oskarżonego, należy określić jako przeciętny. E. w ocenie Sądu Rejonowego posiadanie tak niewielkich ilości środków odurzających i to jeszcze w okolicznościach w żaden sposób nie wskazujących na chęć uczestnictwa w obrocie wskazuje, iż wymierzenie oskarżonemu kary pozbawienia wolności byłoby niecelowe i byłoby nadmierną dolegliwością dla oskarżonego, znaczącą przekraczającą odium karygodności jego czynu. W ocenie Sądu powyższej konstatacji nie zmienia fakt, iż D. J. (1) był uprzednio karany za posiadanie środków

odurzających. W tym miejscu jeszcze raz należy odwołać się do sygnalizowanego przez biegłych uzależnienia. Tym samym w ocenie Sądu karanie oskarżonego za tego rodzaju występki karą pozbawienia wolności byłoby sprzeczne z zasadą humanitaryzmu, wysłowioną w art. 3 k.k. Co więcej w tym przypadku duże lepsze oddziaływanie prewencyjne mogłoby przynieść zastosowanie terapii uzależnień czy innych procedur oddziaływania przewidzianych w ustawie o przeciwdziałaniu narkomanii. Dlatego też Sąd Rejonowy mając na względzie niewielki stopień społecznej szkodliwości tego czynu oraz limitowany poziom winy wymierzył oskarżonemu 40 stawek dziennych grzywny, określając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 10 złotych. Sąd określając wartość jednej stawki dziennej grzywny wziął pod uwagę bardzo złą sytuację majątkową oskarżonego, który od dłuższego okresu czasu pozostaje osobą bezrobotną, a ogólny kształt uzasadnianego wyroku wskazuje, iż najbliższe kilka lat spędzi on w warunkach zakładu karnego. Dodatkowo nie bez znaczenia pozostawał fakt, iż jedynym źródłem utrzymania oskarżonego jest renta w wysokości

			600 złotych. Natomiast wymiar wymierzonej oskarżonemu grzywny stanowi niespełna 10 % ustawowego zagrożenia i kara ta w ocenie Sądu jest adekwatna do stopnia społecznej szkodliwości tego czynu oraz ma na względzie zmniejszony stopień zawinienia oskarżonego.
D. J. (1)	II	przepadek	<p>Z uwagi na przekazanie wraz z aktem oskarżenia dowodów rzeczowych konieczne było wyrzeczenie w przedmiocie tychże rzeczy zatrzymanych w toku postępowania przygotowawczego.</p> <p>Artykuł 70 ust 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii konstituuje obligatoryjną podstawę do orzeczenia przepadku na rzecz Skarbu Państwa środków odurzających mających stanowić przedmiot czynności wykonawczej w typie czynu zabronionego określonym w art. 62 w/w ustawy. Ustawodawca w sposób jednoznaczny stwierdził, iż orzeczenie tego przepadku jest obligatoryjne, niezależnie od rodzaju rozstrzygnięcia w sprawie. W związku z powyższym Sąd w punkcie II wyroku orzekł przepadek na rzecz Skarbu Państwa suszu roślinnego ujawnionego przy oskarżonym D. J. (1) która to substancja na mocy późniejszego</p>

			postanowienia prowadzącego postępowanie przygotowawcze została uznane za dowód rzeczowy w niniejszym postępowaniu.
D. J. (1)	III	kara jednostkowa	Zgodnie z treścią art. 157 § 1 k.k. sprawca tego występku podlega karze od 3 miesięcy do 5 lat pozbawienia wolności. Z uwagi na funkcjonowanie art. 37 a k.k. ogół ustawowego zagrożenie za ten występki obejmuje także karę ograniczenia wolności oraz grzywnę. Nadto wymierzenie w przedmiotowej sprawie kary pozbawienia wolności było limitowane treścią art. 58 § 1 k.k. według, której to dyrektywy jeżeli ustawa przewiduje możliwość wyboru rodzaju kary, a przestępstwo jest zagrożone karą pozbawienia wolności nieprzekraczającą 5 lat, sąd orzeka karę pozbawienia wolności tylko wtedy, gdy inna kara lub środek karny nie może spełnić celów kary. Pozostałe dyrektywy wymiaru kary zostały zawarte w art. 53 k.k. i tak w świetle tego przepisu Sąd wymierza karę według swojego uznania, w granicach przewidzianych przez ustawę, bacząc, by jej dolegliwość nie przekraczała stopnia winy, uwzględniając stopień społecznej szkodliwości czynu oraz biorąc pod

uwagę cele zapobiegawcze i wychowawcze, które ma osiągnąć w stosunku do skazanego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Wymierzając karę, sąd uwzględnia w szczególności motywację i sposób zachowania się sprawcy, zwłaszcza w razie popełnienia przestępstwa na szkodę osoby nieporadnej ze względu na wiek lub stan zdrowia, popełnienie przestępstwa wspólnie z nieletnim, rodzaj i stopień naruszenia ciężących na sprawcy obowiązków, rodzaj i rozmiar ujemnych następstw przestępstwa, właściwości i warunki osobiste sprawcy, sposób życia przed popełnieniem przestępstwa i zachowanie się po jego popełnieniu, a zwłaszcza staranie o naprawienie szkody lub zadośćuczynienie w innej formie społecznemu poczuciu sprawiedliwości, a także zachowanie się pokrzywdzonego.

Wymierzając karę sąd bierze także pod uwagę pozytywne wyniki przeprowadzonej mediacji pomiędzy pokrzywdzonym a sprawcą albo ugodę pomiędzy nimi osiągniętą w postępowaniu przed sądem lub prokuratorem. Przenosząc te uwagi na grunt niniejszej sprawy Sąd Rejonowy zważył, iż w realiach przedmiotowej

sprawy tylko i wyłącznie
wymiar kary
pozbawienia wolności
mogło przynieść
oczekiwany efekt
resocjalizacyjny oraz
zrealizować funkcje
retrybutywną prawa
karnego, a także
kształtować postawy
zachowań ogółu
społeczeństwa. Za
powyższym stwierdzeniem
przejawiały następujące
okoliczności. Po pierwsze
czyn oskarżonego
cechował znaczący stopień
społecznej szkodliwości.
Nadto w tej sprawie
nie wystąpiły okoliczności
limitujące stopień
zawinienia. Co więcej
należało zważyć, iż
oskarżony przedmiotowy
czyn popełnił w
warunkach recydywy
określonej w art.
64 § 1 k.k., co
z pewnością stanowi
okoliczność obostrzającą
wymiar kary. Co więcej
Sąd Rejonowy zwrócił
uwagę, iż D. J. (1)
był uprzednio karany za
to samo przestępstwo
popełnione na szkodę tego
samego pokrzywdzonego.
Owa okoliczność implikuje
stwierdzenie, iż wówczas
zastosowane środki reakcji
karnej nie przyniosły
zamierzonego efektu.
Co więcej relewantną
okolicznością dla wymiaru
kary dla oskarżonego
jest fakt, iż D. J. (1)
już niespełna pół roku
później ponownie popełnił
przestępstwo z użyciem
przemocy na szkodę J. F..

W związku z powyższym należało stwierdzić, iż D. J. (1) jest sprawcą skrajnie niepoprawnym, wobec którego tylko i wyłącznie kara pozbawienia wolności może przynieść oczekiwane rezultaty. Dla wymiaru kary nie bez znaczenia pozostawały także pozostałe okoliczności tego przestępstwa takie jak zaatakowanie oskarżonego w jego własnym domu, stosunkowo duże obrażenia J. F., a także fakt, iż oskarżony wielokrotnie dopuszczał się już tego rodzaju przestępstw nie tylko na szkodę tego samego pokrzywdzonego. Tym samym poziom karygodności tego czynu oraz okoliczności podmiotowe sprawcy przemawiały za wymierzeniem mu kary pozbawienia wolności w wymiarze roku. W ocenie Sądu taka kara stanowi odpowiednią odpłatę na zachowanie D. J. (1), który to w sposób wręcz ostentacyjny użył siły fizycznej wobec osoby znacznie od siebie słabszej, która wcześniej gościła go w swoim domu. Jeszcze raz należy zaznaczyć, iż Sąd Rejonowy nie podziela tłumaczeń oskarżonego jakoby J. F. miałby go do tego czynu sprowokować. W związku z powyższym Sąd w punkcie III wyroku wymierzył oskarżonemu

			D. J. (1) karę roku pozbawienia wolności
D. J. (1)	IV	jednostkowy środek karny	Zgodnie z treścią art. 41 a § 1 k.k. sąd może orzec zakaz przebywania w określonych środowiskach lub miejscach, kontaktowania się z określonymi osobami, zbliżania się do określonych osób lub opuszczania określonego miejsca pobytu bez zgody sądu, jak również nakaz okresowego opuszczenia lokalu zajmowanego wspólnie z pokrzywdzonym, w razie skazania za przestępstwo przeciwko wolności seksualnej lub obyczajności na szkodę małoletniego lub inne przestępstwo przeciwko wolności oraz w razie skazania za umyślne przestępstwo z użyciem przemocy, w tym zwłaszcza przemocy wobec osoby najbliższej. W przedmiotowej sprawie nie budzi żadnej wątpliwości stwierdzenie, iż przestępstwo z punktu III wyroku mieściło się w zakresie pojęcia przestępstwa z użyciem przemocy. Tym samym zmaterializowała się ustawowa podstawa orzeczenia wobec oskarżonego środka karnego polegającego na zakazie zbliżania się i kontaktowania z pokrzywdzonym. Za skorzystaniem z owej fakultatywnej możliwości

przemawiały następujące argumenty po pierwsze owo przestępstwo nie było pierwszym bezprawnym zachowaniem D. J. (1) wobec pokrzywdzonego J. F.. Oskarżony dopuścił się takiego czynu zarówno przed jak i po dacie inkryminowanego zachowania. Co więcej jak wskazuje analiza karty karnej D. J. (1) jest on osobą skłoną do agresywnych zachowań. Ponadto Sąd Rejonowy nie mógł nie odnieść się do oświadczenia pokrzywdzonego, który w toku rozprawy sądowej przyznał , iż boi on się D. J. (1) i skłonny jest mu przebaczyć pod warunkiem niezbliżania się oskarżonego do jego osoby. Tym samym aby uchronić pokrzywdzonemu przed powtórą wiktylizacją konieczne okazało się orzeczenie środka karnego polegającego na zakazie kontaktowania się z pokrzywdzonym J. F. oraz zbliżania się do niego na odległość mniejszą niż 30 metrów. Natomiast określając wymiar tego środka karnego Sąd Rejonowy miał na względzie dość poważne obrażenia pokrzywdzonego doznane na skutek inkryminowanej aktywności D. J. (1). Istotne znaczenie w tym kontekście miał też fakt ogólnego wymiaru orzeczonej wobec oskarżonego kary łącznej

			<p>i normy prawnej, zgodnie z którą okres odbywania kary pozbawienia wolności nie liczy się do okresu biegu tego środka karnego. Tym samym okres 3 lat obowiązywania tego zakazu jawi się jako wystarczający biorąc pod uwagę stopień społecznej szkodliwości przypisanego oskarżonemu czynu i obawy jakie w związku z tym może mieć pokrzywdzony J. F.. Jednocześnie w ocenie Sądu stosowanie się oskarżonego do tego środka karnego w sposób znaczący redukuje obawy ponownej realizacji znamion przestępstwa przez D. J. (1). Dlatego też Sąd Rejonowy w punkcie IV wyroku wymierzył oskarżonemu środek karny w postaci zakazu kontaktowania się z pokrzywdzonym J. F. oraz zbliżania się do niego na odległość mniejszą niż 30 metrów na okres 3 lat.</p>
D. J. (1)	V	środek kompensacyjny - zadośćuczynienie	<p>Sąd Rejonowy w punkcie V wyroku orzekł wobec oskarżonego środek kompensacyjny w postaci zadośćuczynienia za doznaną krzywdę. W pierwszej kolejności należy zaznaczyć, iż obowiązek zawarcia tego wyrzeczenia w uzasadnieniu wyroku, wynikał <i>implicite</i> z treści pisma przewodniego Prokuratora Rejonowego. W treści tego dokumentu zawarto bowiem stwierdzenie, iż</p>

prokurator składa oświadczenie, o którym mowa w art. 49 k.p.k. E. w przypadku zaistnienia jakiegokolwiek krzywdy ze strony pokrzywdzonego, na podstawie art. 46 § 1 k.k. Sąd wobec tego oświadczenia był zobowiązany do zawarcia w treści wyroku orzeczenia w przedmiocie środka kompensacyjnego. Nadto pokrzywdzony pouczony na rozprawie głównej złożył w tej materii relevantny wniosek. Co więcej za tego rodzaju orzeczeniem przemawiały też względy słusznościowe. Należało bowiem wskazać, iż zachowanie D. J. (1) cechowała wręcz skrajna bezprawność polegająca na zaatakowaniu właściciela mieszkania, który wcześniej udzielił mu gościny. W następnej kolejności Sąd Rejonowy zważył, iż podstawą materialną przyznania zadośćuczynienia był art. 445 § 1 k.c. – odnośnie doznanych przez pokrzywdzonego obrażeń ciała, Odnosząc się do zasady odpowiedzialności, Sąd Rejonowy nie miał wątpliwości, iż to właśnie zachowanie oskarżonego pozostawało w związku przyczynowym skutkowym z obrażeniami doznanymi przez J. F.. Nadto poczynione wyżej ustalenia wskazały jednoznacznie, iż D. J. (1) działał w warunkach winy umyślnej (traktowanej zgodnie z orzecznictwem

sądów cywilnych). Co więcej w przedmiotowej sprawie brak jest okoliczności limitujących poziom zawinienia oskarżonego. Sąd Rejonowy wziął pod uwagę, iż oskarżony swoim zachowaniem wyrządził pokrzywdzonemu dość istotne szkody w postaci wieloodłamowego złamania nosa i oczodołu. Niewątpliwie poziom dolegliwości J. F. związany z tego rodzaju naruszeniem czynności narządów ciała być znaczny i implikował po jego stronie istotne cierpienie. Sąd Rejonowy nie mógł też nie zauważyć, iż oskarżony już wcześniej bezprawnie oddziaływał na osobę pokrzywdzonego, co także mogło potęgować jego cierpienie i poczucie bezsilności. Niemniej jednak Sąd Rejonowy wziął także pod uwagę, iż oskarżony w sposób szczerzy przeprosił pokrzywdzonego, który owe przeprosiny przyjął. Przyznana przez Sąd Rejonowy kwota jest adekwatna do wysokości powstałej krzywdy, przy uwzględnieniu oświadczenia procesowego J. F. które nie mogło pozostawać bez wpływu na określenie wysokości zasądanego świadczenia, zwłaszcza biorąc pod uwagę fakt, iż D. J. (1) przeprosił pokrzywdzonego. Tym samym w punkcie V wyroku Sąd Rejonowy

			orzekł wobec oskarżonego D. J. (1) środek kompensacyjny w postaci zadośćuczynienia J. F. za doznaną krzywdę poprzez zapłatę na jego rzecz kwoty 1500 złotych.
D. J. (1)	VI	środki zabezpieczające	<p>Sąd Rejonowy mając na względzie kategoryczne stwierdzenia biegłych psychiatrów i odnośnie potrzeby zastosowania wobec D. J. (1) środków zabezpieczających konieczne było rozważenie przedmiotowej kwestii. Materialno podstawę orzeczenia z punktu II wyroku stanowił art. 93 b § 1 k.k. Zgodnie z tym przepisem sąd może orzec środek zabezpieczający, gdy jest to konieczne, aby zapobiec ponownemu popełnieniu przez sprawcę czynu zabronionego, a inne środki prawne określone w tym kodeksie lub orzeczone na podstawie innych ustaw nie są wystarczające. Tym samym elementarna wykładnia przedmiotowego przepisu wskazuje, że środki te mogą być stosowane tylko i wyłącznie dla zapobieżenia popełnieniu przez sprawcę nowych przestępstw.</p> <p>Ustawodawca zastrzegł także zasadę subsydiarności wedle której środki te można stosować tylko i wyłącznie wtedy gdy inny sposób reakcji</p>

prawno – karnej nie przyniesie oczekiwanych efektów. Jednocześnie należy w sposób kategoryczny zaznaczyć, iż dla stosowania nieizolacyjnych środków zabezpieczających nie jest konieczne ażeby stopień społecznej szkodliwości przypisanego sprawcy czynu był znaczny jak jest to wymagane w przypadku zastosowania detencji. Niemniej jednak prowadzone wyżej rozważania prowadzą do stwierdzenia, iż poziom karygodności czynu D. J. (1) upoważniałby nawet do zastosowania wobec niego izolacyjnego środka zabezpieczającego (co w realiach tej sprawy nie było konieczne) Nadto środki zabezpieczające mogą być stosowane co do ściśle określonych sprawców, których enumeratywne wyliczenie zawarto w art. 93c k.k. Odnosząc powyższe wskazania na pryzmat okoliczności faktycznej niniejszej sprawy należy zważyć, iż D. J. (1) przypisano popełnienie umyślnego występku przeciwko zdrowiu. Co więcej jak wynika z opinii biegłych psychiatrów popełnienie tego przestępstwa było warunkowane stwierdzoną przez biegłych nieprawidłową osobowością oskarżonego, która w dużej mierze determinuje popełnienia przez niego przestępstw

z użyciem przemocy. Nadto wypada zwrócić uwagę, iż dotychczasowa karalność oskarżonego uprawdopodobnia fakt iż brak zastosowania tych środków będzie powodować utrzymywanie się wysokiego ryzyka popełnienia przez oskarżonego ponownych przestępstw z użyciem przemocy. Należy bowiem zwrócić uwagę, iż znakomita większość przypisanych oskarżonemu przestępstw to właśnie przestępstwa z użyciem przemocy, w tym także szczególnie karygodne przestępstwa przeciwko mieniu, gdzie sprawca używa owej siły fizycznej. Przez to spełnione zostały wymagania podmiotowe zawarte w art. 93 c pkt 4 k.k. Jednocześnie nie budzi żadnych wątpliwości, iż zastosowanie tychże środków jest konieczne ażeby powstrzymać D. J. (1) a od popełnienia kolejnych tego rodzaju przestępstw. W tym miejscu należy przywołać opinie biegłych, którzy kategorycznie wskazali potrzebę wdrożenia wobec oskarżonego mającego uprzednio epizody psychiatryczne, a także utrzymujące się uzależnienie, przedmiotowych środków zabezpieczających. Nadto należy okoliczność tę zestawić z dalszym postępowaniem D. J. (1),

który już po wszczęciu przedmiotowego procesu karnego, w dopuścił kolejnego przestępstwa z użyciem przemocy na szkodę tego samego zresztą pokrzywdzonego. W związku z powyższym Sąd Rejonowy wydając przedmiotowy wyrok zważył, iż w przedmiotowej sprawie zaktualizowała się potrzeba zastosowania wobec D. J. (1) środków zabezpieczających. Stąd też wobec powyższych stwierdzeń Sąd Rejonowy w punkcie II wyroku działając na podstawie art. 93 b § 1 k.k. orzekł zgodnie wobec oskarżonego D. J. (1) zgodnie ze wskazaniami biegłych terapie i terapie uzależnień. Jednocześnie raz jeszcze należy zaznaczyć, iż oskarżony D. J. (1) w sposób absolutnie dobrowolny, w trakcie rozprawy głównej wyraził zgodę na zastosowanie tychże ambulatoryjnych środków zabezpieczających, co powodowało brak konieczności wysłuchania biegłych w trybie art. 354a k.p.k. Co więcej owo oświadczenie procesowe potwierdził także obrońca oskarżonego. Stąd też Sąd Rejonowy w punkcie VI wyroku orzekł wobec D. J. (1) środki zabezpieczające w postaci terapii i terapii uzależnień.

D. J. (1)	VII	kara jednostkowa	<p>Zgodnie z treścią art. 279 § 1 k.k. sprawca owego występku podlega karze pozbawienia wolności od roku do lat 10. Zgodnie z ogólnymi dyrektywami wymiaru kary sąd wymierza karę według swojego uznania, w granicach przewidzianych przez ustawę, bacząc, by jej dolegliwość nie przekraczała stopnia winy, uwzględniając stopień społecznej szkodliwości czynu oraz biorąc pod uwagę cele zapobiegawcze i wychowawcze, które ma osiągnąć w stosunku do skazanego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.</p> <p>Wymierzając karę, sąd uwzględnia w szczególności motywację i sposób zachowania się sprawcy, zwłaszcza w razie popełnienia przestępstwa na szkodę osoby nieporadnej ze względu na wiek lub stan zdrowia, popełnienie przestępstwa wspólnie z nieletnim, rodzaj i stopień naruszenia ciężących na sprawcy obowiązków, rodzaj i rozmiar ujemnych następstw przestępstwa, właściwości i warunki osobiste sprawcy, sposób życia przed popełnieniem przestępstwa i zachowanie się po jego popełnieniu, a zwłaszcza staranie o naprawienie szkody lub zadośćuczynienie w innej formie społecznemu</p>
-----------	-----	------------------	--

poczuciu sprawiedliwości, a także zachowanie się pokrzywdzonego.

Wymierzając karę sąd bierze także pod uwagę pozytywne wyniki przeprowadzonej mediacji pomiędzy

pokrzywdzonym a sprawcą albo ugodę pomiędzy nimi osiągniętą w postępowaniu przed sądem lub prokuratorem. Mając na względzie powyższe założenia w przedmiotowej sprawie w ocenie Sądu nie było konieczności wymierzenia oskarżonemu kary przekraczającej dolny wymiar ustawowego zagrożenia

przewidzianego w art. 279 § 1 k.k. W tym zakresie Sąd zważył, iż za takim rozstrzygnięciem nie przemawiał bowiem średni stopień społecznej szkodliwości tego czynu, przejawiający się przede wszystkim w niskiej wysokości skradzionego mienia. Sąd Rejonowy dostrzegł także, iż D. J. (1) do tej pory nie dopuszczał się kradzieży czy kradzieży z włamaniem, a swoją kryminalną aktywność koncentrował na innych przestępstwach z XXXV rozdziału kodeksu karnego. Wreszcie Sąd Rejonowy wziął również pod uwagę, iż oskarżony przeprosił przedstawiciela pokrzywdzonej wspólnoty, który to przyjął owe przeprosiny. Z drugiej strony uprzednia karalność oskarżonego,

w tym za przestępstwa przeciwko mieniu przeciwstawiła się uznaniu, iż kara roku pozbawienia wolności jest karą nadmiernie dolegliwą dla oskarżonego, który wielokrotnie dopuszczał się już przestępstw, a przypisane mu zachowanie było popełnione w warunkach recydywy. Dlatego też Sąd Rejonowy nie znalazł podstaw do skorzystania z instytucji nadzwyczajnego złagodzenia kary. Wreszcie wobec uprzednich wielokrotnych pobytów oskarżonego w zakładach karnych niezasadnym byłoby skorzystanie z dyspozycji zawartej w art. 37b k.k., albowiem ten rodzaj kar ma stanowić swoisty efekt odstrasżający, który siłą rzeczy nie przyniesie zamierzonego rezultatu wobec sprawy, który uprzednio spędził w warunkach jednostek penitencjarnych prawie 2 lata. Jednocześnie w przedmiotowej sprawie brak jest okoliczności limitujących winę oskarżonego. Stąd też kara roku pozbawienia wolności jawi się jako adekwatna reakcja karna na przypisane sprawcy przestępstwo i powyższe względy kierowały Sądem przy wymierzeniu D. J. (1) tej kary w punkcie VII wyroku.

D. J. (1)	VIII	środek kompensacyjny - obowiązek naprawienia szkody	<p>Nie uległo natomiast wątpliwości, iż D. J. (1) swoim zachowaniem w sposób bezpośredni wyrządził pokrzywdzonej parafii szkodę majątkową. Przez to zgodnie z art. 46 § 1 k.k. konieczne było wyrzeczenie o środku kompensacyjnym w postaci obowiązku naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem. Podstawą odpowiedzialności cywilno prawnej oskarżonego był art. 415 k.c. Odnosząc się natomiast do wysokości poniesionej szkody należy stwierdzić, iż w toku niniejszego procesu Sąd uznał za wiarygodne oświadczenia C. P., które zresztą nie były kwestionowane w toku procesu. Jednocześnie należało mieć na względzie fakt, iż niewielka część skradzionych pieniędzy została odzyskana w toku zatrzymania sprawców tej kradzieży. W związku z powyższym na dzień wydania wyroku pozostała szkoda do naprawienia wyrażała się w kwocie 379,81 złotych. Oczywiście Sąd Rejonowy zdaje sobie sprawę, iż zgodnie z regulacjami kodeksu cywilnego odpowiedzialność D. J. (1) jest w tym zakresie solidarna z odpowiedzialnością Ł. T.. Niemniej jednak z uwagi na brak wyroku skazującego tego</p>
-----------	------	---	--

			współsprawcy nie sposób było zawrzeć w punkcie VIII wyroku zastrzeżenia o solidarnej odpowiedzialności D. J. (1).
D. J. (1)	IX	kara jednostkowa	Zgodnie z art. 11 § 3 k.k. w przypadku gdy jeden czyn wypełnia znamiona kilku przestępstw sąd wymierza karę na podstawie przepisu przewidującego wyższe ustawowe zagrożenia. Powyższa konkluzja wraz z przyjętą przez Sąd kwalifikacją prawną wskazuje, iż podstawą wymierzenia kary D. J. (1) winien być art. 280 § 1 k.k. zgodnie z którym sprawcy przestępstwa rozboju wymierza się karę od 2 lat pozbawienia wolności do 12 lat pozbawienia wolności. Nie powtarzając wcześniej wysłowionych w tym uzasadnieniu dyrektyw sądowego wymiaru kary należy stwierdzić, iż w realiach przedmiotowej sprawy nie podobnym było wymierzyć oskarżonemu minimalnej kary tj. kary 2 lat pozbawienia wolności. W tym względzie Sąd Rejonowy wziął pod uwagę wysoki stopień społecznej szkodliwości czynu oskarżonego, a także brak okoliczności limitujących poziom jego zawinienia. Sąd Rejonowy nie mógł także nie dostrzec, iż oskarżony D. J. (1) wielokrotnie był skazany za przestępstwa

przeciwko mieniu
popelnione z użyciem
przemocy. Tym samym
należy stwierdzić, iż jest on
sprawcą niepoprawnym
i tylko wymierzenie
mu długoletniej kary
pozbawienia wolności
może przynieść
oczekiwany efekt w
postaci jego skutecznej
resocjalizacji. Sąd
Rejonowy wziął także
pod uwagę fakt, iż
oskarżony dotychczas
odbywał kary pozbawienia
wolności, które nie zdołały
skutecznie wdrożyć
oskarżonego do
poprawnego
funkcjonowania w
społeczeństwie. Co więcej
kara winna stanowić
także realizację funkcji
retrybutywnej prawa
karnego. Nie można więc
zbagatelizować sytuacji
kiedy sprawca dokonuje
rozboju na osobie starszej,
zasadniczo bezbronnej.
Istotną okolicznością
jest też fakt, iż
pokrzywdzony wcześniej
uwzględnił prośbę
oskarżonego i umożliwił
mu kąpiel w swoim
mieszkanu, pomimo
faktu, że D. J. (1) wcześniej
popelniał na jego
szkodę przestępstwa. Ogół
powyższych okoliczności
wskazuje, iż w
przedmiotowej sprawie
brak jest okoliczności
łagodzących zakres
odpowiedzialności karnej
oskarżonego. Tym samym
kara 3 lat pozbawienia
wolności jest absolutnym
minimum jakie można

			<p>było wymierzyć biorąc pod uwagę charakter czynu, brak szczególnej motywacji sprawcy oraz jego uprzednią karalność. W związku z powyższym Sąd Rejonowy w punkcie IX wyroku wymierzył D. J. (1) karę 3 lat pozbawienia wolności.</p>
D. J. (1)	X	jednostkowy środek karny	<p>Zgodnie z treścią art. 41 a § 1 k.k. sąd może orzec zakaz przebywania w określonych środowiskach lub miejscach, kontaktowania się z określonymi osobami, zbliżania się do określonych osób lub opuszczania określonego miejsca pobytu bez zgody sądu, jak również nakaz okresowego opuszczenia lokalu zajmowanego wspólnie z pokrzywdzonym, w razie skazania za przestępstwo przeciwko wolności seksualnej lub obyczajności na szkodę małoletniego lub inne przestępstwo przeciwko wolności oraz w razie skazania za umyślne przestępstwo z użyciem przemocy, w tym zwłaszcza przemocy wobec osoby najbliższej. W przedmiotowej sprawie nie budzi żadnej wątpliwości stwierdzenie, iż przestępstwo z punktu IX wyroku mieściło się w zakresie pojęcia przestępstwa z użyciem przemocy, użycie przemocy jest bowiem jednym z alternatywnych</p>

sposobów popełnienia przestępstwa określonego w art. 280 § 1 k.k. i to właśnie ten sposób wyjęcia spod władztwa pokrzywdzonego obrał D. J. (1). Nadto nie budzi wątpliwości, iż tym samym czynem oskarżony wypełnił znamion występku opisanego w art. 157 § 2 k.k. Tym samym zmaterializowała się ustawowa podstawa orzeczenia wobec oskarżonego środka karnego polegającego na zakazie zbliżania się i kontaktowania z pokrzywdzonym. Za skorzystaniem z owej fakultatywnej możliwości przemawiały następujące argumenty po pierwsze owo przestępstwo nie było pierwszym bezprawnym zachowaniem D. J. (1) wobec pokrzywdzonego J. F.. Oskarżony dopuścił się bowiem umyślnych występków z użyciem przemocy już wcześniej, a owe zachowania były oddzielone stosunkowo długimi odstępami czasu. Co więcej jak wskazuje analiza karty karnej D. J. (1) jest on osobą skłoną do agresywnych zachowań. Ponadto Sąd Rejonowy nie mógł nie odnieść się do oświadczenia pokrzywdzonego, który w toku rozprawy sądowej przyznał , iż boi on się D. J. (1) i skłonny jest mu przebaczyć pod warunkiem niezblizania się oskarżonego do

jego osoby. Tym samym aby uchronić pokrzywdzonemu przed powtórnią wiktylizacją konieczne okazało się orzeczenie środka karnego polegającego na zakazie kontaktowania się z pokrzywdzonym J. F. oraz zbliżania się do niego na odległość mniejszą niż 30 metrów. Natomiast określając wymiar tego środka karnego Sąd Rejonowy miał na względzie niepoprawność zachowania D. J. (1), a także istotne natężenie stosowanej przez niego przemocy. Istotne znaczenie w tym kontekście miał też fakt ogólnego wymiaru orzeczonej wobec oskarżonego kary łącznej i normy prawnej, zgodnie z którą okres odbywania kary pozbawienia wolności nie liczy się do okresu biegu tego środka karnego. Tym samym okres 3 lat obowiązywania tego zakazu jawi się jako wystarczający biorąc pod uwagę stopień społecznej szkodliwości przypisanego oskarżonemu czynu i obaw jakie w związku z tym może mieć pokrzywdzony J. F.. Jednocześnie w ocenie Sądu stosowanie się oskarżonego do tego środka karnego w sposób znaczący redukuje obawę ponownej realizacji znamion przestępstwa przez D. J. (1). Dlatego też Sąd Rejonowy w punkcie X wyroku wymierzył oskarżonemu

			<p>środek karny w postaci zakazu kontaktowania się z pokrzywdzonym J. F. oraz zbliżania się do niego na odległość mniejszą niż 30 metrów na okres 3 lat.</p>
D. J. (1)	XI	<p>środek kompensacyjny - obowiązek naprawienia szkody</p>	<p>Nie ulegało natomiast wątpliwości, iż D. J. (1) swoim zachowaniem w sposób bezpośredni wyrządził pokrzywdzonemu J. F. szkodę majątkową. Przez to zgodnie z art. 46 § 1 k.k. konieczne było wyrzeczenie o środku kompensacyjnym w postaci obowiązku naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem. Podstawą odpowiedzialności cywilno prawnej oskarżonego był art. 415 k.c. i art. 445 § 1 k.c. Odnosząc się natomiast do wysokości poniesionej szkody należy stwierdzić, iż w toku niniejszego procesu J. F. oświadczył, iż odzyskał on jeden ze skradzionych telefonów komórkowych, przez co wysokość pozostałej do naprawienia szkody należało zredukować o kwotę 200 złotych. W związku z powyższym na dzień wydania wyroku pozostała szkoda do naprawienia wyrażała się w kwocie 325 złotych (115 złotych wartość pieniędzy znajdujących się w portfelu + 200 złotych wartość skradzionego telefonu</p>

			<p>komórkowego + 10 złotych tj. wartość skradzionego portfela). W związku z powyższym Sąd Rejonowy w Nowym Sączu w punkcie XI wyroku obciążył oskarżonego D. J. (1) obowiązkiem naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem poprzez zapłatę na rzecz J. F. kwoty 325 złotych.</p>
D. J. (1)	XII	<p>środek kompensacyjny - zadośćuczynienie</p>	<p>Sąd Rejonowy w punkcie XII wyroku orzekł wobec oskarżonego środek kompensacyjny w postaci zadośćuczynienia za doznaną krzywdę. W pierwszej kolejności należy zaznaczyć, iż obowiązek zawarcia tego wyrzeczenia w uzasadnieniu wyroku, wynikał implicite z treści pisma przewodniego Prokuratora Rejonowego. W treści tego dokumentu zawarto bowiem stwierdzenie, iż prokurator składa oświadczenie, o którym mowa w art. 49 k.p.k. E. w przypadku zaistnienia jakiegokolwiek krzywdy ze strony pokrzywdzonego, na podstawie art. 46 § 1 k.k. Sąd wobec tego oświadczenia był zobowiązany do zawarcia w treści wyroku orzeczenia w przedmiocie środka kompensacyjnego. Nadto pokrzywdzony pouczony na rozprawie głównej złożył w tej materii relevantny wniosek Co więcej za tego rodzaju orzeczeniem przemawiały</p>

też względy słusznościowe. Należało bowiem wskazać, iż zachowanie D. J. (1) cechowała wręcz skrajna bezprawność polegająca na zaatakowaniu właściciela mieszkania, który wcześniej udzielił mu gościny. W następnej kolejności Sąd Rejonowy zważył, iż podstawą materialną przyznania zadośćuczynienia był zarówno art. 445 § 1 k.c. – odnośnie doznanych przez pokrzywdzonego obrażeń ciała, Odnosząc się do zasady odpowiedzialności, Sąd Rejonowy nie miał wątpliwości, iż to właśnie zachowanie oskarżonego pozostawało w związku przyczynowym skutkowym z obrażeniami doznanymi przez J. F.. Nadto poczynione wyżej ustalenia wskazały jednoznacznie, iż D. J. (1) działał w warunkach winy umyślnej (traktowanej zgodnie z orzecznictwem sądów cywilnych). Co więcej w przedmiotowej sprawie brak jest okoliczności limitujących poziom zawinienia oskarżonego. Sąd Rejonowy wziął pod uwagę, iż oskarżony swoim zachowaniem wyrządził pokrzywdzonemu dość istotne szkody w postaci wieloodłamowego złamania nosa i oczodołu. Sąd Rejonowy nie mógł też nie zauważyć, iż oskarżony już wcześniej bezprawnie oddziaływał na osobę pokrzywdzonego, co także mogło potęgować

			<p>jego cierpienie i poczucie bezsilności. Niemniej jednak Sąd Rejonowy wziął także pod uwagę, iż oskarżony w sposób szczerzy przeprosił pokrzywdzonego, który owe przeprosiny przyjął. Nadto Sąd Rejonowy uwzględnił, iż obrażenia ciała pokrzywdzonego J. F. były znacząco mniejsze aniżeli w przypadku czynu przypisanego oskarżonemu w punkcie III wyroku. Stąd też przyznane zadośćuczynienie winno być odpowiednio mniejsze, Przyznana przez Sąd Rejonowy kwota jest adekwatna do wysokości powstałej krzywdy, przy uwzględnieniu oświadczenia procesowego J. F. które nie mogło pozostawać bez wpływu na określenie wysokości zasądanego świadczenia, zwłaszcza biorąc pod uwagę fakt, iż D. J. (1) przeprosił pokrzywdzonego. Tym samym w punkcie XII wyroku Sąd Rejonowy orzekł wobec oskarżonego D. J. (1) środek kompensacyjny w postaci zadośćuczynienia J. F. za doznaną krzywdę poprzez zapłatę na jego rzecz kwoty 1000 złotych.</p>
D. J. (1)	XIII	kara łączna pozbawienia wolności	W punkcie XIII wyroku Sąd Rejonowy był zobowiązany wymierzyć oskarżonemu karę łączną. Okoliczność ta była implikowana faktem

wymierzenia oskarżonemu trzech kar jednostkowych podlegających łączeniu. Jednocześnie należało zauważyć, iż brzmienie artykułu 86 § 1 k.k. w kształcie na dzień przed 24 czerwca 2020 roku było znacznie korzystniejsze dla oskarżonego. Stąd też w przedmiotowej sprawie należało zastosować ustawę obowiązującą w czasie popełnienia przypisanych oskarżonemu czynów, ergo zastosować art. 4 § 1 k.k. Jednocześnie nie ulega żadnej wątpliwości, iż w świetle ówczesnie obowiązującego artykułu 85 § 1 k.k. brak było możliwości objęcia orzeczeniem o karze łącznej grzywny wymierzonej D. J. (1) w punkcie I wyroku. Zgodnie z treścią art. 86 § 1 k.k. w brzmieniu sprzed 24 czerwca 2020 roku Sąd mógł wymierzyć D. J. (1) karę łączną pozbawienia wolności w wymiarze od 3 lat pozbawienia wolności do 5 lat pozbawienia wolności. Dyrektywy wymiaru kary łącznej zostały określone w art. 85 a k.k. Według tego przepisu orzekając karę łączną, sąd bierze pod uwagę przede wszystkim cele zapobiegawcze i wychowawcze, które kara ma osiągnąć w stosunku do skazanego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej

społeczeństwa. Jak wskazuje się w judykaturze oraz doktrynie prawa karnego przy określeniu wymiaru kary łącznej należy rozważyć następujące okoliczności : rodzaj dobra prawnego zagrożonego bądź naruszonego przez każde z przestępstw, tożsamość czasową danych zachowań, tożsamość pokrzywdzonych, łączną wartość szkody wymierzonej owym bezprawnym zachowaniem, a także warunki i właściwości sprawcy, jego postawę po wydaniu wyroków oraz potrzebę społecznego oddziaływania sposobem reakcji karnej. W tym miejscu trzeba w sposób stanowczy zaznaczyć, iż w świetle powyższych kryteriów zasadą przyświecającą wydaniu kary łącznej winna być tzw. zasada asperacji, a oddziaływania zasady absorpcji oraz kumulacji winno być ograniczone do sytuacji wyjątkowych, kiedy to ogół powyższych przesłanek wskazuje na konieczność odpowiednio maksymalnego absorbowania wymiaru kary czy też jej kumulacji. Rozpatrując okoliczności przedmiotowej sprawy Sąd Rejonowy zważył, iż oskarżony D. J. (1) dopuścił się trzech różnych występków skierowanych przeciwko dwóm różnym dobrom prawnym

mianowicie mieniu i zdrowiu. Nie bez znaczenia pozostawał też fakt, iż oskarżony owych czynów dopuścił się na przestrzeni 6 miesięcy, co także stanowi okoliczność obostrzającą wymiar kary łącznej. Sąd Rejonowy miał na względzie także niepoprawność zachowania oskarżonego i jego uprzednią karalność, w tym odbywanie kar pozbawienia wolności. W związku z powyższym w realiach tej sprawy nie można było skorzystać z dobrodziejstwa maksymalnej absorpcji wymierzonej oskarżonemu kary. W ocenie Sądu Rejonowego skorzystanie z zasady asperacji i wymierzenie D. J. (1) kary 3 lat 3 miesięcy pozbawienia wolności jest absolutnym minimum kary łącznej w tym przypadku, uwzględniające wyżej wskazane okoliczności obostrzające jej wymiar. Jednocześnie należy wskazać, iż instytucja kary łącznej w żaden sposób nie może być traktowana jako swoista ulga dla skazanego, premiująca pośrednio wielość popełnionych przez niego czynów zabronionych. Stąd też w punkcie XIII wyroku Sąd Rejonowy w miejsce jednostkowych kar pozbawienia wolności wymierzył D. J. (1) karę

			łącną 3 lat i 3 miesięcy pozbawienia wolności.
D. J. (1)	XIV	system terapeutyczny	Natomiast mając na względzie wskazania zawarte w opinii biegłych psychiatrów, którzy zwrócili uwagę na uzależnienie oskarżonego oraz wystąpienie fazy reemisji choroby psychicznej zasadnym było orzeczenie wobec oskarżonego D. J. (1) terapeutycznego systemu wykonania przedmiotowej kary. Nie ulega bowiem wątpliwości, iż dla zapewnienia właściwego przebiegu procesu resocjalizacji oskarżonego niezbędne będzie wykonanie przez niego kary pozbawienia wolności w systemie terapeutycznym, gdzie oskarżony będzie mieć pełną możliwość wyjścia z nałogu, a także będzie otoczony opieką ze strony fachowego personelu medycznego, przez co znaczący sposób zwiększy się szansa na jego pełną resocjalizację. Co więcej owo orzeczenie będzie łączyło się w jedną całość z orzeczonymi wobec oskarżonego środkami zabezpieczającymi w postaci terapii i terapii uzależnień. Tym samym mając na względzie treść art. 62 k.k. Sąd Rejonowy w punkcie XIV wyroku powiązał karę łączną pozbawienia wolności z

			terapeutycznym systemem jej wykonania.
D. J. (1)	XV	zaliczenie tymczasowego aresztowania okresu	W punkcie XV wyroku Sąd Rejonowy zobowiązany był do zaliczenia na poczet kary pozbawienia wolności okresu rzeczywistego pozbawienia wolności D. J. (1) w sprawie, który 4 czerwca 2020 roku został zatrzymany przez funkcjonariuszy policji., a następnie zastosowano wobec niego środek zapobiegawczy w postaci tymczasowego aresztowania. Okoliczność ta każe zastosować normę przewidzianą w art. 63 § 1 k.k. i zaliczenia na poczet kary łącznej pozbawienia wolności okresu rzeczywistego pozbawienia wolności oskarżonego D. J. (1).
D. J. (1)	XVI	łączny środek karny	Jednocześnie Sąd Rejonowy zwrócił uwagę, iż na mocy art. 90 § 2 k.k. przepisy o karze łącznej stosuje się odpowiednio w odniesieniu do środków karnych podlegających łączeniu. Takim środkiem w świetle wskazań doktryny prawa karnego jest środek karny w postaci zakazu kontaktowania się i zbliżania do pokrzywdzonego. W związku z powyższym w realiach tej sprawy koniecznym było orzeczenie łącznego okresu stosowania rzonego środka karnego. W ocenie Sądu Rejonowego okoliczności

niniejszej sprawy, fakt niepoprawności zachowania oskarżonego, a także uprzednia karalność za przestępstwo popełnione na szkodę J. F. nakazuje odejście od zasady absorpcji i zbliżenie się do zasady pełnej kumulacji. Stąd też w punkcie XVI wyroku Sąd Rejonowy wymierzył oskarżonemu D. J. (1) łącznie środek karny w postaci zakazu kontaktowania się z J. F. oraz zbliżania się do niego na odległość mniejszą niż 30 metrów na okres 5 lat. Tylko bowiem taki wymiar tego środka karnego zabezpieczy bezpieczeństwo pokrzywdzonego J. F., który wielokrotnie był już ofiarą agresji oskarżonego. Podobnie rzeczony okres obowiązywania tego środka karnego będzie wpływał prewencyjnie na oskarżonego i w swoisty sposób będzie zabezpieczać go przed popełnieniem ponownego przestępstwa. Tym samym rzeczony środek karny będzie pełnił dwojaką funkcję : z jednej strony zabezpieczał interesy pokrzywdzonego, a drugiej realizował funkcje indywidualną prewencyjną prawa karnego.

Inne
ROZSTRZYGNIECIA
ZAwarte w WYROKU

Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności
<i>inne zagadnienia</i>			
W tym miejscu sąd może odnieść się do innych kwestii mających znaczenie dla rozstrzygnięcia, a niewyjaśnionych w innych częściach uzasadnienia, w tym do wyjaśnienia, dlaczego nie zastosował określonej instytucji prawa karnego, zwłaszcza w przypadku wnioskowania orzeczenia takiej instytucji przez stronę			
Przytoczenie w podstawie wymiaru kary art. 4 k.k. wiąże się z faktem, iż wszystkie czyny oskarżonego zostały popełnione przed 24 czerwca 2020 roku i korzystniejszym brzmieniem przepisów o karze łącznej, a także koniecznością zastosowania (co do czynów, za które wymierzono kary podlegające łączeniu) tego samego stanu prawnego.			
7. Koszty procesu			
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		
XVII	Jednocześnie Sąd Rejonowy dostrzegł, iż		

D. J. (1) był w toku procesu reprezentowany przez obrońcę z urzędu. Powyższy stan rzeczy oraz oświadczenie obrońcy złożone w trakcie mowy końcowej implikowało konieczność przyznania adwokatowi P. Z. kwoty 885,65 złotych tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu. Wysokość przyznanego wynagrodzenia wynika wprost z rozporządzenia ministra sprawiedliwości w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej, a konkretnie § 17 ust 1 pkt 2 i ust 2 pkt 3 tego aktu prawnego (300 złotych za obronę w śledztwie plus 420 za obronę w postępowaniu jurysdykcyjnym przed sądem rejonowym) powiększone o należny podatek VAT w stawce 23 %.

XVIII

Natomiast w punkcie XVIII wyroku Sąd Rejonowy w Nowym Sączu zasądził od oskarżonego D. J. (1) kwotę 400 złotych, będącą wyrazem poniesienia przez niego kosztów sądowych na zasadzie odpowiedzialności za wynik procesu. W tym względzie Sąd Rejonowy zwrócił uwagę, iż oskarżony korzysta ze świadczeń rentowych

pozwalających mu na poniesienie tej wysokości wydatków. Natomiast w pozostałej części Sąd Rejonowy zwolnił oskarżonego z obowiązku ponoszenia kosztów sądowych mając na uwadze fakt, iż oskarżony w chwili obecnej przebywa w Zakładzie Karnym, w której to placówce w chwili obecnej zważywszy na aktualną sytuację epidemiologiczną brak jest warunków do odpłatnej pracy więźniów, a także fakt, iż D. J. (1) jest osobą nie dysponującą zauważalnym majątkiem

Podpis